

ദയ - നിരവാന്തരിക - മുന്ത്

സി. റി. കമ്മാറാട്ടൻ

ദയവുറ്റാണിനമുന്ത്

ഗവേഷണത്തിന്

സി. വി. കൃത്യരാമൻ.

അ സാ യ ക റ
അംഗ്രേക്കാ പബ്ലിഷിംഗ് മൗസൂർ,
കോളേജ്.

(പകർപ്പുവകാശം)

മണ്ണാംപതിപ്പ്
കാപ്പി 1000

ജാനവർ
1953

വില അണ 12

അരയോകാ അസ്സ്, കൊല്ലം.

ଉ ଇତ୍ତ ର କିମା

1. କଣ ଗ୍ରୂପାଣ୍ଡିକାନ୍ଧୀ
2. ଶତାଳୁ ଏକତାଳୀ ହେଲ୍‌ଫ୍ରେଣ୍ଡ୍‌ଶତାଳୁ
3. ମାଲ୍‌ଟାରନ୍‌ଜାଳୀ

ഒരു റഹ്മാൻറിന് മുൻപ്

ഇടനാട് പതിക്രമത്തിലെ ഇഷ്ടവത്തെ മുഖാന ക്ഷേത്രമായ ശാസ്ത്രാംകോവിലിലെ ഉത്സവകാലമാണ്. അക്രമത്തുടർവ്വിളക്കിനും അഭ്യക്തശികളായ അംഗങ്ങുകളും അജ്ഞിലെ ചാന്ദാട്ടികൾ അവരുടെ ചാന്ദാമാരോട്ടം പരിവാരങ്ങളോട്ടംകൂടി അവരുവർക്കു മുത്രേക്കുമുള്ള ആത്മത്തർകളിൽ പുഞ്ചപ്പാകൾ വിരിച്ചു പടിക്കുമ്പോന്തയും വജ്രലവവിളക്കം നെട്ടപ്പുട്ടിജുമായി സമലംപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പുരത്തുടർവ്വിളക്കിനും പതിക്രമത്തിലുള്ള സകല ഇഷ്ടവ ക്രംബങ്ങളാർക്കും അവകാശമുണ്ട്. അപ്പുകളും അജ്ഞികൾ ചെമ്പെന്തായാൽ, അവരുടെ വീട്ടുകാരോട് ഒന്നമിച്ചു് രൂക്ഷജ്ഞായകളിലും നാലു നൂലങ്ങളിലും വിഗ്രഹിക്കുന്നു. യുവാക്കന്മാർ രണ്ടം നാലും പേര് സെറൈഫേർന്നു വെടിപ്പറഞ്ഞു് അപ്പുല ത്തിനും ചുറ്റും എവിടെയേറ്റുന്ന ലക്ഷ്യമില്ലാതെ ഏല്ലാ ദിക്കിലേയ്ക്കും പോതുവിലും യുവതികളിൽക്കുന്ന ദിക്കാണിലേക്കു മുത്രേകിച്ചും തൃപ്പികൾ പതിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ചുറവിനടക്കുന്നു. ചെറുവർക്കളിക്കാർ, ചെണ്ണക്കാർ, പഞ്ചവാല്പുകാർ, ദണ്ഡപ്പുകാർ, കുന്പടികളിക്കാർ, നെയ്യാണ്ടികളിക്കാർ മുതലായവർ അവിടവിട്ടു താവളം ഉറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പലയാരക്കുള്ളവക്കായും,

കരിസ്യുക്രിയവക്സാനം, പീപ്പ്, ക്രൊറ്റിക്കിയം, പട്ടചരട്ടം, തിങ്പും, ചക്രമോതിരജ്ഞിം, കളിപ്പാട്ടജ്ഞിം വിജ്ഞ നബങ്ങം നിരന്നകഴിഞ്ഞു.

നേരം സന്ധ്യയേജാട്ടുത്ത്. വിളക്കിന സമയമായി എന്ന് വാത്തി കൊന്നുവിളിച്ചു എല്ലാവരെയും അറിയിച്ചു. ചംനാനാർ അഞ്ചുപ്പാദം എഴുന്നേറ്റുന്ന നാലു യലത്തിനു മുൻവശമുള്ള പൂപ്പുന്തലിനു താഴെ ഉയൻകയൽത്തുത്തിനേരൽ കരിവടം വിരിച്ചു് ഫുറംബാഞ്ചു കുടിയ ഒഹക്കോർട്ട് ജയ്ജിമാരപ്പോലെ ഇരിപ്പായി. അവരുടെ വലത്തുംഗത്തു് കരിവടത്തിനു് വെള്ളിനിലായിട്ടു് കണക്കോലച്ചുങ്ങിം മുന്നിൽവച്ചു്, വലിയ മേലുള്ളതുപിശയിൽ നിന്നു ദൃഢം കാവില്ലാതെ ഒരു സ്ഥാനഗ്രാവഭത്താട്ടകുടി, ഇളമറച്ചാനാനാരിൽ ഒരു കൂം ഇരിപ്പായി. ഇടത്തുംഗത്തു പൊതുവാദം അധികാരിച്ചിരിക്കുന്ന അക്കവടിയുമായി നിലകൊണ്ടു. രണ്ടാമതത്തെ കഴകവിളി കേടു ഉടൻ അക്കത്തുട്ടവിളക്കിനു് സമയമായി എന്നറിഞ്ഞു്, ചാന്നാട്ടികൾ അഞ്ചുപേരും ആരുത്തരിപ്പുന്നതിനിനിരഞ്ഞി, വടിവിളക്കിലെണ്ണ് തീരുക്കവാനുള്ള പിണ്ണാത്തിമാരോട്ടകുടി, അവരുടെ പദവിയേജ്ഞാത്ത ആഭരണങ്ങളും ശരീപ്പുട്ടന്തി, പുടവയുടെ പൂരുമെ ഉടുത്ത ചുവപ്പുപട്ടിനേരു ഉറപ്പിനു പൂട്ടിയ കളപ്പുന്തലിനേരു കുന്നുകൾ കിലുങ്ഗമാരുന്നും, ചാന്നാമാരുടെ മുൻഭാഗത്തു ചെന്നാനിരും. ആരുയും ഒരക്കിരം മിഞ്ചനില്ല. അരംവാലമുഖഭാഗങ്ങളുള്ള ഭാവംതാട്ടകുടി പൂപ്പുന്തലിനേരു ഇടത്തുംഗത്തുകുടി

திரின்று^o ஹட்டாஷிவஶி ஹாஸாட்டிகர் அறவுபெயர் அவைப்பிரதிநிதிகளில் பூவேஷிஷு. ஸ்ரீகோவிலினமுள் பிலுத்த வண்ணியில் காளிக்கையிடு^o, ஶாந்திக்காலங்களை^o பூசாவை வாணி, பனைவாழும் முசுஞ்சுநதினிடியூ^o பிளொத்திமாரைக்காடு விழுக்கிலெள்ளுதயாசிப்பிஷு திரிக்குத் திருத்தி^o, ஸாவயாக்கனித் ஸ்ரீகோவிலின பூசக்கிளை துட்டு.

மூன்றாம்பெற கூடிய விழுக்கேடு, புரத்துக்கவிஷு கவிஞர் ஸமக்காயி ஏந்நின்று^o மரங்கு ஸ்ரீகர் அவரவரங்கெ ஸமிதிக்கங்கூரிஷு வேஷவிரேஷங்கை ஓலாந்து பூதவயூ^o பூரமேஷுத்துத் தூக்கியாவு ஹாக்கி விழாதிரிக்காங் ஏந்து தோன்மாரு^o அதிர் பூரமே துடவரின்தாளவும் ஹட்டு முக்கி சென்ற திரை. கள கள் வரியோல வாயிஷு ஸ்ரீக்கூடை முயூ^o நிர தித்துந்து.

ஸமுதாயங்களையும் வீதித்துக்கூடு, புவுவாலாயுக்கூடு உத்த ஸ்ரீக்கூடை வாத்திப்புளிக்காங் மூள்கிக்காளித்துால் பொறுவாரு உடங்களை அது ஸ்ரீயை “அரஸு”^o செய்து வானா மானங்கெ முவூகெ மாஜராக்கங். விழுநாரவும் வியிக்கூடலும், வியிக்கந்தும், ஏல்லுவா^o ஒன் நிமிப்புத்தி எத்திலிருந்து நக்கங். அந்நாற்றங், வெள்கெலாந்து அதுபூ விழுக்கூ^o, கரவக்குத் தாங்கூக்காளித்திக்கங்களிடிக்கை கயித் தெவாங்கங் விழுவும் ஏழுநெஞ்சிக்கங்கள் ஶாந்திக்காலங்களை அரங்கமிஷு ஸ்ரீகர் ஹாரோத்தாறாயி அந்திப்பிளொதெயூ^o விழுக்கல்லித் தினங் பேஸ்திப்

നിക്കാതയും, അവലുപ്പേയിലെ താരാവു കളിപ്പും
ലെ, അരാട്ടകളിൽക്കൊള്ളുന്നതിലേക്ക് നടന്നതുടങ്ങാം. ഈ അണി
നിരന്തര സ്കീകളിൽ വിളക്കെടുപ്പ് കാണാൻ അവരു
ടെ ഇതുവരെപറ്റില്ലോ അള്ളക്കാം തുംബി നിന്മക്കാ
ശ്രംമെന്നാണ് എന്നുംപാട്. എന്നാൽ അക്കാദിപ്പത്തിലും
മാലി യുഖരമാം വ്യക്തിസ്പാതന്ത്ര്യം പ്രമാണമാക്കി
രേഖയ്ക്കു താനു ഉറച്ചു നിൽക്കാതെ അള്ളകളിൽ ഇത്
യിൽക്കൂടി അരാധ്യാ അനേപാശിക്കണ്ടതുപോലെ മു
ദ്രവ്യങ്ങൾ പുരക്കാട്ടു കൈക നടക്കുക പതിവുണ്ടായി
അണി. തൊന്ത്രാധരക്കാലിലും മുമ്പ് നടന്ന ഈ വിള
ക്കെടുപ്പിനിടയിൽ അണിതെതെ ഒരു യുഖരം യുവ
തിയും തമ്മിൽ പ്രണയ വിനിമയം ചെയ്യു മുത്താന്തര
ആ യുഖരിനു് അരാധ്യത്തിയാഡം യുവതികൾു് അരാധ്യ
തത്താന്നം യുവാവിന്റെ ആ ബാല്യശ്രദ്ധയിൽത്തായി
അനു രാമൻ തട്ടാക്കൾു് അരാധ്യത്തിയേഴും വയസ്സ് പ്രായ
മുണ്ടായിരുന്ന 1055-ാമാണ്ടു് നടന്ന വിളക്കെടുപ്പിനു്
ഒന്നും പൂരപ്പെടാറായില്ലാം, മുന്നേപ്പും ക്രിയിൽ
നാം എവർവ്വത്താന്നുംപോലും ഓമ്മിച്ചുംമുമ്പിച്ചു പറത്തു
സിച്ചതിനെ ലഭിണ്ടുനിന്നു കേട്ടതിന്റെ ഓമ്മയാണ്
ഈവിടെ പക്കുന്നതു്.

ഈവിടെനിഴ്ക്കിയ ചാന്നാർ (പണ്ണത്തെ ആ യുവാ
വു്) ഉച്ചയ്ക്ക് ഉണ്ടാം കഴിഞ്ഞു ചുമ്പുവത്തിലെ തുള
ത്തിന്റെ തെക്കേതുണ്ടം -ചാരി, ഉണ്ണിക്കുടവയുടും
തടവി, അങ്ങെന്നേ വരവും കൊക്കിയിരിക്കുന്നു. എ
ണ്ണതേച്ചു താഴിയും തോറ്റും എടുത്തു്, കളിക്കാനൊ

ഈജിയ വേഷത്തിൽ പുമുഖത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ
കൊച്ചു മുൻഡുകെ വാതലിൽക്കുടി വന്ന ചാന്നാട്ടി
ചാന്നാരെ നോക്കിക്കൊണ്ട് “അംഗലേ ഇംഗ്ലേസ് ഇംഗ്ലേസ്
നാലോ? ഓന്നിങ്ങാട്ടിരഞ്ഞിയാട്ട്. രാമൻ തട്ടാരെ
ഇള്ളതേവരെ കണ്ണില്ലപ്പോ. എൻ്റെ മുട്ടും കാച്ചപ്പുറ
വും മിനക്കി കിട്ടിയില്ലെങ്കിലുണ്ടപ്പോ, അക്കത്തുട്ട വിള
ക്കിന് ഇന്ന തൊനില്ല”

ചാന്നാർ—“തട്ടാരിപ്പുറം വയമെടി കുവേ. നീ
പോയി കളിച്ചേണ്ടവാ.”

ചാന്നാട്ടി—“വയം വയമെന്ന എത്ര ഗോരമായി പറ
ജുന! കണ്ണുറവഞ്ചുടെ പുത്രാവി കിട്ടാണ്ടിട്ട്
പെണ്ണും കിടന്ന വെള്ളാളപ്പെട്ടുന്ന! ഓന്നിങ്ങാ
ട്ടിരഞ്ഞിയാലെത്തു്? കടവണ്ണി ചോരിഞ്ഞ പോ
കമോ?”

ചാന്നാർ—“ഈ വെയിലത്തെങ്ങന്നയാട്ടി കുവേ?”

ചാന്നാട്ടി—“എടാ കൊച്ചുഭിഞ്ഞാരാ മെഴുവടക്കും ഇ
ങ്ങാട്ടുട്ടതെന്നും കൊടുടാ.”

കൊച്ചുഭിഞ്ഞാർ കട എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന ചാ
ന്നാടുകെ മുവാകെ വച്ച ചാന്നാട്ടി കളിക്കാണം
പോയി.

ചാന്നാർ കൊച്ചുഭിഞ്ഞാരെന്നു ഒന്ന മുട്ടാണെന്നുക്കാ
ൻ പറഞ്ഞു. കൊച്ചുഭിഞ്ഞാർ മുട്ടാണെന്നുംതു ഇടിച്ചു
കൊണ്ണിക്കുന്നതിനിടയിൽ പടിപ്പുറ കടന്ന വെല്ലവുമാ
യി രാമൻ തട്ടാഞ്ചം വന്നുചേൻ. പന്നയോലതുടക്കിൽ

ചാന്നായക്ക് അട്ടക്കൽ തട്ടായും ചെന്ന തിണ്ണ ശിൽ ഇലി
പ്പായി.

തട്ടാർ — ചാന്നാട്ടിയാർ എന്തിയേ?"

ചാന്നാർ : — "എടക്ക കൊച്ചിഡ്യുതാ തട്ടാക്കേന്നു് ഇടി
ചുകൊട്ടതിട്ടു് അരഞ്ഞോട്ടു് ചെന്നു് പറയക്ക തട്ടായ
വന്നെന്നു്".

കരച്ചേന്നു കഴിഞ്ഞുപൂർണ്ണ ചാന്നാട്ടി കളിക
ചിഞ്ഞു്, പക്കി നാമ്പു മട്ടിയും ചിക്കി ചിക്കി "വ
നോ കളിഞ്ഞതട്ടായു്" എന്നു് വാസല്പ്പുവം പറ
ഞ്ഞു കൊണ്ടു് ചാന്നായക്ക് അട്ടക്കൽ ചെന്നു്, ആഉരു
ണ്ണചുല്ലും വലിച്ചുവച്ചു്, തട്ടാരോട്ടു് ബെജ്ഞിതാ
ക്കൊൽ വാണി, മുട്ടക റണ്ടും എടുത്തു തിരിച്ചും മറി
ചും ധരിശ്രാധന നടത്തി. പൊട്ടയ മുകരംപോലെ,
അന്തുന്തിലെ സംസ്കരിതിനു് ഉടവുത്തട്ടിയ കവിയും
തന്ത്രം പ്രസന്നമായി.

ചാന്നാട്ടി — "പുത്രനായി പണ്ണതെടുത്തുപാലെ തന്നു
ഇതിലെ തുപ്പഞ്ചൈല്ലും ഇം മതുക്കുതട്ടായ വിഷിക്കി
യെടുത്തെല്ലാ! (ചാന്നാരെ മുട്ടക് കാണിച്ചിട്ടു്) ഇതാ
നോക്കണും വില്ലോടിച്ച തുംബമക്കൻ കഴുതിലി
ടാൻ മാലയും കൊണ്ടുചെല്ലുന്ന സീതയുടെ നെല
പാടു്!"

തട്ടാർ : — (ചിതിച്ചുകൊണ്ടു്) "പ്രാന്ന ചാന്നാരോട്ടു് മുണ്ടു
വാണിയും ചാന്നാട്ടിവനു നിന്ന നിലപാടു് എനിക്കു്
ഇപ്പോഴും ഓമയുണ്ടു്."

ചാന്ദാർ.—“എവളുന്ന ചക്കിച്ചു മിവവുംകമ്പിട്ട് എന്ന
കംബണംഡാ എന്ന മട്ടിൽ റിൽക്കയല്ലായിരുന്നോ
തട്ടാരേ?”

തട്ടാർ.—“കനിഞ്ഞാൻ” റിനന്തെക്കിലും, രൈക്കയ് മു
ംസ്യാട്ടതനെന്ന നീട്ടിയിരുന്നു.”

ചാന്ദാട്ടി.—“അരതു ഞാൻ റീട്ടിയതാണോ കുളിത്ത
ടാരെ. കൊരുപ്പിഡയേക്കവിനാത്താൻ പൊറകിൽ
റിനം രൈപിടിച്ചു നീട്ടിച്ചുതജ്ജലു്?”

ചാന്ദാർ.—“അഭല്ലുകിലവളുന്ന മുണ്ടുവാണിക്കയില്ലായി
രുന്നു, കേട്ടോ തട്ടാരേ.”

ചാന്ദാട്ടി:—“എട്ടി കണ്ണുരുദ്ധരു, ഇങ്ങനോട്ടവാടി; റി
സ്സർ പൂത്താലി കൊണ്ടുപോ.” എന്നപറഞ്ഞ
പൂത്താലി എടുത്തു. ചാന്ദാട്ടിയുടെ പതിനാറുവ
യല്ലു പ്രായംചെന്ന അരന്തുവയായ ഇള്ളയ മകളാ
ണു് കണ്ണുരുദ്ധരു. യഞ്ചുന്നവും ബെണ്ണൻന്നവും സ
മേരുളിച്ചിരുന്ന ആ പെൺകുട്ടി ക്ഷണം പൂ
ത്താലി വാണി മടങ്ങി പോകുന്നതു് സുക്കിച്ചു
നോക്കിക്കാണണിരുന്ന രാമൻതട്ടാർ പഴയ റാമം
യെ പുത്രക്കിക്കാണ്ടു ചാന്ദാരോട് ചോദിച്ചു—
“കണ്ണുരുദ്ധരുപക്ഷഭാരതിനു് ശ്രദ്ധാചാനബോനം ആ
യില്ലോ?”

ചാന്ദാർ:—“അരതു ധിരതിപ്പുകാനണണോ? അവർംക്കു
വയല്ലു് പതിനാറുല്ലു ആയള്ളി.”

തട്ടാർ:—“ചാന്ദാട്ടിയുടെ പതിനാറവയല്ലുംല്ലെ പുട
വക്കാട റക്കന്നതു്?”

ചാന്നാട്ടി:—“ശതാനക്കാൽത്തും എന്നും പറയുന്ന തട്ടാരെ; മൃഗി കേരളക്ഷിന്നതല്ലോതെ അനക്കമെന്നും കാണി നില്ല തട്ടായും ഒന്നു തിരക്കണും.”

തട്ടാർ:—“വയസ്സുകാലത്തു ചെറുപ്പശാർ വല്ലവയും എൻ്റെക്കാൽ അട്ടക്കമോ? അല്ലെങ്കിൽ അന്ന തെത്തപ്പോലെ ഒരു പണി പണ്ണതുനോക്കാമായി അനും.”

ചാന്നാർ:—“അതെന്തെന്നാണു തട്ടാരെ താൻ അന്നു പണ്ണത്തു്?”

തട്ടാർ:—“ശതാനല്ല ചാന്നാക്കു ചാന്നാട്ടിയെ അല്ലും കാണിച്ചുതന്നതു്?”

ചാന്നാർ: ‘അരങ്ങാ, അന്ന വിളക്കമെടുത്താണ്ടു്’
അനന്നനട നടനുചേംഡ എവരെല്ല കണ്ണിണാണ്ടു്
‘ഇന്ന കൂടിത്താരാവു് യുതാണി’എ ദയാൻ ചേഡ
ബിശ്വാസു്?’

തട്ടാർ:—“ചാന്നാട്ടി വിളക്കമെടുത്താണ്ടു കളയ്ക്കിണ്ണുന്ന
ഭൂല തിരിഞ്ഞതപ്പോറം ശതാനല്ല ചാന്നാഞ്ഞെ മിതു
കിൽ കൈരണിയിയതു്?”

ചാന്നാട്ടി:—“ശതാനം കണ്ടു തട്ടാരെ, നിങ്ങൾ രണ്ടു
പേരും വിരിച്ചുതു്.”

ചാന്നാർ: “അപ്പോറം നീ വിളക്കിൽ നോക്കിക്കൊ
ണ്ണല്ല നടന്നതു്!”

ചാന്നാട്ടി:—“പിന്നെ കുറീ കററിയടിച്ച നിരഞ്ഞാൻ
ക്കമേമോ?”

തട്ടാർ:—“അല്ലെങ്കിലും പെറ്റുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്?”

ചാന്ദാട്ടി:—“ശഹടകനെ (സംബന്ധത്തിന് മുൻപു് ചാന്ദാർ ചാന്ദാട്ടിയും ഷേട്ടനായിരുന്ന) അംഗൻ എഴുവർഷംകൂടി തൊൻ ആലും കണ്ണതാൻ. രാമ ലാശാൻറെ പജ്ഞിക്രൂട്ടത്തിൽ തൊൻ ശീലാവതി വാകിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നോണു് ഷേട്ടൻ ഒവലും പറിക്കാൻ വലപ്പും പോയതു്.”

ചാന്ദാർ:—“എവളുടെ മൂന്നാർത്തകല്ലുണ്ണവും കഴിഞ്ഞു്, ആ അരുൺകിൽതനെന്നയാൻ” തട്ടാരെ, തൊൻ പോയതു്.”

തട്ടാർ:—“അതു പിന്നെ എന്നിക്കറിഞ്ഞുക്കേ? അംഗൻ അപ്പംഗൾക്കുടെ മിന്ന പണിയാൻ വന്നിരുന്നതു് തൊന്ത്രേ? അംഗൻ സൻപത്ര പെണ്ണിനെ—എത്ര പെണ്ണിനെന്നയാൻ” കൈട്ടിയതു്?”

ചാന്ദാട്ടി:—“ഒംഗം! സൻപത്ര പെണ്ണിനെന്നോ? പതി മുന്നപേരെ. ഒള്ളതി മുത്തതു് തൊനായിരുന്ന. ചൊറാച്ചുരിയിലെ കണ്ണത്തിലമുയ്യു് അംഗൻ ഒന്ന് രവയദ്ദേശ പ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളി. അവശ്യ കൈട്ടിയ തട്ടിയൻ. മുപ്പിലയെ തട്ടാർക്കു ഓർമ്മ ആണോ?”

തട്ടാർ:—“അംഗനത്തെ മാപ്പിളിക്രൂട്ടത്തിൽ—അപ്പുതയു അനേന പറഞ്ഞു. തണ്ണിയും തരവും എന്നു പറ യാൻ നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും തന്നായുണ്ട്.”

ചാന്ദാട്ടി:—“ഓ! മുത്തകല്ലുണ്ണത്തിനു പെണ്ണിനേൻറെയും ചെറുക്കബന്നറയും തണ്ണിയും തരവും നോക്കാറുണ്ടോ? നാളിം പോയത്തവും കൈകു ഒന്നാക്കിയാൽ മതി ആപ്പും?”

തട്ടാർ:—“നിങ്ങൾ രജുപോഷണം അതെല്ലാം ഒരു ദിനം”

ചാന്നാട്ടി:—“അപ്പുന്നാണെന്ന്, തൊന്തി മറിമായമൊന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കില്ല. തൊഴി ചെയ്യുള്ളാൽ നിരാക്കുകളിയും കഴിഞ്ഞും, മനുഖക്കുഡിയും ഉട്ടണ്ട്, പറന്റ ലിംഗവന്നു കണ്ണാനെപ്പാത്തല്ലു് (കണ്ണാനെപ്പാത്തിക്കശ്ശി) കളിക്കാനിരിക്കണംപോലെ ഇരുന്നതെയുള്ളു്!”

തട്ടാർ:—“ചാന്നാട്ടിയാൽ അംഗൾ, മാപ്പുള്ളിവമഞ്ഞു വന്നപ്പും വെററിലാക്കാണ്ടു കണ്ണാനെപ്പാത്തിക്കാരിക്കുന്നതു കണ്ടു് അപ്പുന്നു് പറഞ്ഞു് ‘അനാക്കെട്ടാ ആ കണ്ണതിന്റെ ഇരുപ്പു്! ഒരു വെറരക്കാണ്ടു് മുഖം മുഴുവൻ മരഞ്ഞപോയി’”

ചാന്നാട്ടി:—“തൊൻ്റെ എടുക്കുന്നയുള്ളു് മാപ്പുള്ളി ചുമതലയു് വരുന്നതു് അനാക്കെന്നായിരുന്നു തട്ടാരെ.”

തട്ടാർ:—“ചാന്നാട്ടി” നല്ല കണ്ണതിന്നേട്ടുകാരനെന്നപ്പും ലൈ ചുമങ്ങിതാങ്ങാൻ, ആനല്ലെന്നതുകേരി കുന്നിപ്പിടിത്തതിരിക്കുന്നതു് കാണാൻ നല്ല ചെലായിയുണ്ടു്!”

ചാന്നാട്ടി:—“എന്നാബെജും തട്ടാരെ? ആനേടപുറത്തു് വില്ലു പാലെ വളരെയു മേഖലാക്കു തജളിയിരിക്കുന്ന എല്ലാം പുറത്തുകേരി എത്രനേരും ഇരിക്കണം? അനന്ന് അരിക്കര തോട്ടിൽ വന്നിരഞ്ഞാൻ നേരത്തു് ആനയുടെ തല്ലെ ദാശ കണ്ണിരുത്തു. തൊൻ്റെ കുടക്കപ്പാദത്താനു താഴേ വീഴേണ്ടതായിരുന്നു. വേഗംതന്നെ കണ്ണതിരുച്ചു അല്ലിയൻ പുറക്

வாய்த்தியங் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் போன்ற விடை
ஒருங்கீடு.”

ପାଳାନ୍ତି:—(ଶିଖଲୁଗପାଳତେବାଟ) “ଆଜି ଯିବା
କିମ୍ବା ହୁଏ କେବୁଥୁ କରିବାଟି ଅଛି ଆଜି ଯବିଟି
ଦୀପିଶ୍ଚମାଯିଇଲା.”

ചാന്ദാർ:—“അനെന്നയിൽക്കു കടവണ്ടി ഉണ്ടായിരുന്നോ കിളുവ്?”

“வாய்மை கே அரவுலம் கண்ணியுறுபூலை
‘துக்ஷ’ளிலோவாக கெக்கொள்ளி. வாய்மை கொட்டி
ஏயுதநா விழியு முடக்கான் ஹடிப்பியு தட்டுமை
தான் என முடக்கி. ஹடிக்கொத்தென் கே முடக்கி
வாய்மையை, முடக்கி.”

வானாடி:—“அன்னதை காருமெல்லாம் வாந்முயிஸ்கா தட்டாரே?”

അട്ടാർ:—“എന്നതെന്തു കാണുമാ? മൂന്നുത്തക്കല്ലുണ്ടാൽ
ഒൻറെ കാര്യമോ ആരാട്ടകളിൽവച്ചു നടന്ന
കാണുമോ, ഏതു കാണുമാ വാന്നാട്ടിങ്ങായ ഷേഡി
ക്കുന്നതു്?”

வானாக : - “எதாலு சரின் அதற்கெல்லையிறை வசீ
அங்கிலத்தின் காணும் தகை கேட்கிடலோ?”

**தகுால்:—(வாழ்வத கடிப்பிடு) “அரதெனதையானால்என்று
எதுவு அரது வாழ்விக்கணிலு.”**

வானாகு:—“நிறைவேண்டுகிற திட்டம் வீது? ”

வானாடி:—“தட்டாரை, ஒய் போகளென்கெட் வற்றதை மானமாள்” எழுநைத்திக்கூற் றகண்ணத். அது

കൂടു എന്ന് പറയാം തട്ടാരെ. പിന്നെ, വെള്ളക്കെട്ടപ്പും കഴിഞ്ഞു അമ്മജ്ഞം തൈപ്പാള്ളായം വന്നു് ആത്രരപ്പുത്തിങ്ങന്തേപ്പും തട്ടായം നിങ്ങൾ രബ്ബുപെയുംകുടെ എന്നും അറിയാതെ പൂച്ചസന്ധാനിക്കൊള്ളപ്പോലെ പത്രങ്ങൾപ്പുതുണ്ണി ടാരപ്പുരാ നോക്കിക്കൊണ്ടു്, തൈപ്പാളിരിക്കബന്നത്തു വന്നില്ലോ?”

തട്ടാർ:—“ചാന്നാർക്കു് ആരാട്ടകളുത്തിന്റെ കരയ്ക്ക് വച്ചു്, അരുളു് മനസ്സിലായപ്പും കൗതുക കൂണം നാമെന്നു പറഞ്ഞു എന്നെന്നും വിളിച്ചേരുംണ്ട് വന്നതാണോ.”

ചാന്നാട്ടി:—“നിങ്ങളു് വന്നപ്പും തൈപ്പാളു് നോക്കുവരിച്ചു് അവിലും പഴവും തിനു കരിക്ക കടിച്ചേരുണ്ടു് ഇരിക്കയായിരുന്നു. അച്ചും പൂപ്പുനലിലിരുന്നു കണക്കം വരിയോലയും വായിച്ചു കേരഡ്പിക്കയായിരുന്നു.”

ചാന്നാർ:—“ശീളു് വന്നപ്പും അമ്മാവി മലക്കെത്തുയും കെട്ടി, കാല്യും വടിയെന്നിട്ടി പൂപ്പുനലിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. എവഴിം എവ ദെ നാത്രുന്നംകുടി അമ്മാവീടെ അട്ടക്കേന്നു സപ്പല്ലും മുരെ മാറി ഇരുന്നു കയനു പൂളിത്തിനുകയായിരുന്നു. അമ്മാവി എന്നൊക്കേണാണ്ടു് ‘വാകാക്കണ്ണത്, കണ്ണുവെല്ലാത്താ; നീ വലപ്പുംകുണ്ടു് വന്നിട്ടു രണ്ടുമുന്നു മാസമായില്ലോ? നീ കണ്ണനു മൊക്കു കൊച്ചുമ്മാവി, കൊച്ചുമ്മാവി എന്ന

വിളിക്കുമ്പോ; എന്നിട്ട് എന്ന കുമ്പാനു തൊന്തിയില്ലപ്പോ വാ, ഇരി എന്ന പറ ഞ്ചു എന്ന വിളിച്ചു ആത്മരപ്പൂർത്തിയായി. തൊന്തി അരമേഡോ മോഴീം നടക്കായി. തൊന്തി ഇരിക്കാതൊന്തി മടിച്ചേ. എവളുന്നും ചെന്നാഴി ഞ്ചതിരിക്കുന്നതിനായിട്ട് എവരെ നാത്രുനെ കും' അരങ്ങോട്ടുതള്ളി. അവളു' വെള്ളത്തവളാ' അവളു' എവരെ കനിഞ്ഞോട്ടു തള്ളി."

മാനാട്ടി:—"നും സിളിയതേയുള്ളൂ!! നാത്രുനവിട യിങ്ങനു" എന്ന ധാരണപ്പെട്ടതി. എന്ന തള്ളിത്തള്ളി പെട്ടെന്നു അടുക്കലേക്കു തള്ളിയി ടാൻ നോക്കി. തൊന്തി അരങ്ങോട്ടുതള്ളി. നാത്രു സു എന്നെന്നു തുടക്കിയിൽ അശ്വാര തുടങ്ങും തുടങ്ങി. അമ്മാവിയും മരമോന്നും ഇപ്പുറത്തു വർ അത്മാനം പൊരിച്ചു പൊരിച്ചു തട്ടുന്നു. തൊന്തി നാത്രുഡം അപ്പുറത്തും ഉറ്റും തള്ളും മല്ലപിടി തവും നടക്കുന്നു! അരങ്ങുന്നു കുറെ കഴിത്തേപ്പും അമ്മ എന്ന വിളിച്ചു. 'എടി കുത്തുണിക്കാളി അവലു' കൊണ്ടുവന്നതു' നോക്കി, അവലു ണഞ്ചക്കി കുത്തുവെല്ലാത്തു' കൊടു'. കൊറെ ഇം പച്ചതട്ടാന്നു മോന്നും കൊടു'. തൊന്തി വേഗം തന്നെ അവിലെടുത്തു കൊറെ അവൾ ഒരു ദ്രു ലയിൽ തട്ടിയിട്ട് വേലക്കാരി ചിരുതേ വിളിച്ചു' അരങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുക്കൊടുക്കാൻ പറത്തു. പിയ ത അരങ്ങോട്ടു വന്നപ്പും നാത്രുസു കൊടുത്തു അവധി

കൊയ താരം. ‘എ’, പോട്ടി വച്ചകീ, നീയാ ണ്ണാ, കൊച്ചിച്ചുനവിലു കൊണ്ടകൊട്ടുഷ്ണന്തു്? പാവം ഹിത പോയിയന്ന കരയാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ എന്നൊയ ചെയ്യും. അവിലെട്ടതു കൊ ഭൂതാപ്രാഥിംഗമനംണ്. കൈയെളുക്കണാട? ‘അ ഔദ്യാപ്രക്രതു കൊട്ടി,’ എന്ന പറഞ്ഞു നാത്രും എന്നു ചെവി കടിച്ചുതിനാൻ തുടങ്ങി. ‘അവി ലെട്ടതെങ്കി, ഇങ്ങ് എടുത്തു കൊട്ടി പേജ്ഞാ,’ എന്ന് ശാമ ദേശ്യപ്പെട്ടു പറഞ്ഞു. ഞാൻ വല്ല ചൂതിയും വിശ്വം പിടിച്ചു വരുന്നതു വരെ എന്ന കയ്തി, രണ്ടുലേലയും അവിലെട്ടതു്’ ശാമേട്ട മുന്നു വച്ചുകൊട്ടതു്’

ചാന്നാർ:—ഈ മുട്ടുരത്ത അവൽ എങ്ങനെ തിന്ന മെന്നു് ഞാൻ കൊച്ചുമാവിയോടു ചോദിച്ച പ്രേരം, ‘ആ എഴുവംവെളിജി രണ്ടുപുട്ടുക്കി ഇ ക്കൊട്ടതു കൊട്ടി; നിനക്ക വകതിയവില്ലു്’ എന്ന് അമ്മാവി മോഞ്ഞ ശാന്തിച്ചു. എവഴു് എഴുവംവെളിജിയും എടുത്തൊണ്ടുതന്നു. ‘ഇങ്ങ് തന്നോക്കു’ എന്ന പറഞ്ഞു ഞാൻ കൈനിട്ടി. എന്നു കയ്തിൽ തരാതെ എഴുവംവെളിജി എല തിൽ വച്ചിട്ടു കടന്നകളുണ്ടു. അമ്മാവി ചോദിച്ചു ‘പുവംപഴം ഇപ്പുപ്പിലേട്ടീ?’ അതുമിനി എവഴു് കൊണ്ടവന്നു് എലയിൽ എറിഞ്ഞെതിച്ചു് ഓട്ടേക്കിലോ എന്ന വിചാരിച്ചു്’ ഞാൻ പത്ര കു അഞ്ചോടു തിരിഞ്ഞു്’, ‘പഴം ഉണ്ണേക്കിൽ

രണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് തന്നെക്കണ്ണം² എന്ന പറത്തു തൊൻ കൈനീട്ടി. എവഴ്സ്³ രസകഭളി ദയ ചോ ലയിങ്ങന്തിൽ നിന്ന് ദയ പഴം ഇരുത്ത്⁴ ‘ഇത ഷോട്ട് കൊട്ട നാത്തുനെ’ എന്ന പറത്തു നാത്തു നെൻ കൈയിലേക്കു വച്ചു ഓട്ടി. നാത്തുനു അ ഷോട്ട് തിരിത്തു⁵, ‘എടി പിങ്കേ, ഇല്ലകിഴ കണ്ണ വയന്നതാരടി നേര നോക്കിക്കാണ്’ എന്ന പറത്തു. പിങ്കേയും മറ്റൊ അത്രേം വയന്നെന്നു⁶ വിചാരിച്ചു കിഴക്കോട്ടേനാക്കി എന്ന തരതിനു⁷ തൊൻ എവഴ്സുടെ കൈയിൽനിന്ന് പഴമിങ്കു, വാഞ്ചി ‘ഒന്ന് ഒള്ളാ’ എന്ന ചോദിച്ചു. എവഴ്സ്⁸ രണ്ടാമത്രം ദയ പഴംകുടി ഇരുത്തു വലിയ അറ പ്രപാന്നം ക്രിക്കറ്റ് ഇംഗ്ലീഷ് തന്നതു⁹ പതുക്കൈ വാഞ്ചിച്ചുകൊണ്ടു തള്ളവിരല്പിൽ പതുക്കൈ ദയ സ്വീച്ചു¹⁰ വച്ചുകൊടുത്തു.

ചാന്ദാട്ടി:—“അംഗ്രേസാ! പതുക്കൈ സ്വീച്ചി! ഇതാ നോ കണ്ണം തട്ടാരെ, ഇതാ ഇവിടെയാണ്” ദയ സ്വീച്ചി തന്നതു¹¹. എല്ലവരെ മുറിത്തുപോയി. എൻ്റെ പ്രാണമങ്കു പോയില്ലെന്നായുള്ളി. പിറോന്ന കാലത്തു കണ്ണതിക്കിക്കാനിരാപ്തം¹² കണ്ണുണി കാളി നാത്തുനു ചോദിക്കുന്ന ‘നിംബു വിരലി ലെന്താടി, വല്ലതു കടിച്ചോ? വല്ലതുംകൊണ്ടു മുറി തേതാ? തൊൻ എൻ്റെനു പറയാനു? പിങ്കേ മുടു നില്ലുന്ന ദോഷപറയാമോ? തൊൻ പറത്തു

— 16 —

‘ഇന്നലെ കരക്കടച്ചപ്പുഴ് മഹരിക്കാണ്ട്’ ദഗി
തെതെത്തന്ന്’. അശുദ്ധക്കു നാളുൻ ചിയതയുടെ
മുവയ്ക്കും ചിയത നാളുന്നൻറെ മുവയ്ക്കും നോക്കി.
രണ്ടുപേരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.’

തൊൻ എതാനവേണ്ടതു

വല്ലവിധേനയും സവകലാശാലയിലെ നോമത്തെ
പരിക്ഷ തൊൻ ആയിച്ചു. അമഹൻറ അനന്തിരവഡി
കല്യാണിക്കട്ടിയും അമ്മാവൻറ മകൾ ഗൗരിക്കട്ടിയും
യഞ്ചുനബദ്ധയിലേയ്ക്കും കടന്ന. അമഹൻ തൊന്താങ്ങ്
മകൾ, അമ്മാവൻ തൊന്തായ അനന്തിരവനമേജ്ഞി.
കല്യാണിക്കട്ടിയുടെ അളക്കണം അമ്മയും അവളിടെ വാല്പര്യ
ത്രിശ്രദ്ധനെ മരിച്ചപോയി. അമഹൻ^ഈ ഒരു അന
ന്തിരവഡി എക്കിലും ശേഷിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്ന എക്കിൽ
അമഹൻറ മരണശ്രദ്ധം കാവുണ്ടത്തറവാട്ട് പത്താംവ
ക്രൂരിൽ ചേര്സ്കപാകമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ തന്റെ തറ
വാട്ടിലെ എക്കസന്താനമായി ശേഷിച്ചിട്ടിരുന്ന കല്യാണി
ക്കട്ടിയെങ്കിച്ചിച്ചു^ഈ അമഹൻ എത്രമാത്രം വാസല്പുണ്ടാ
യിരിക്കുമാണ് പരഞ്ഞത്തിയിക്കേണ്ടതില്ലെല്ലാ. കാവു
ഞ്ഞത്തറവാട്ടകാർ പണ്ട്^ഈ വലിയ ധനികമാരായിരുന്നു.
എന്നാൽ അമഹൻറ ദേരെക്കാരൻ വരാ യി ഓ ന
ഗോവിംഡൻ ചാന്നായുടെ ഭരണവിഭാഗംകൊണ്ട്^ഈ ഒന്ന്
പക്തി വസ്തുകൾ റെറിയിലും, ശേഷം മൃദുവനം പണ്ണയ
ത്രിലുമായി. അമഹൻറ പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ
ഭാഗ്യവാനായ ഗോവിംഡൻ ചാന്നാർ മരിച്ചു. പിന്നീട്^ഈ
ആ തറവാട്ടിലെ കാരണവനം, അനന്തിരവനമായി
അമഹൻറാരഡിമാത്രമേ ഉന്നായിരുന്നു.

ബഹുവ്യം കടക്കാതെ ശല്യവുംകൊണ്ട്, പണയത്തിലി അന വസ്തുക്കരി മുഴവനം ഒറിവാസ്തുകളിൽ മുക്കാലും അന്യാധിനമായിപ്പോയി. തദവാട്ടിൻറെ പുസ്തകം ഒണ്ടാ, അമുകൻറെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടാ, കാവുങ്ങൾവനവും അതോടുചേര് ശിക്ഷ രണ്ടായിരം തേജാവീഴ്ന്ന ഒരു തോസ്തും മാത്രം “സൊല്ലും കൈല്ലും ഒഴിഞ്ഞു സ്വന്തിയാ യിക്കിട്ടി. എൻറെയും കല്യാണിക്ഷേത്രിയുടെയും ഇപ്പോൾക്കാക്കു താലേലാലിച്ചുനിന്നതിനാൽ, അമുകൻ അധികമായിട്ടുന്ന സന്ധാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അമുകൻ വന്നെങ്കണ്ണിച്ചു പറകയാണെങ്കിൽ, വളരെ പറയാണണ്ട്. കളഞ്ഞര ഗ്രാവിന്റെനാശം എന്ന പേരും കേട്ടില്ലാത്ത ഇംഗ്ലീഷ് അധികക്കാണുകയില്ല. ആർ കാഴ്ചയിൽതന്നെ വളരെ ഗംഭീരം സുമഖനമാണ്. അന്യാദിഗമായ ബുദ്ധിശക്തിയും, കാത്തിരുപ്പിയും, കോടതിക്കാത്തുണ്ടിയും വകീലിന്റെ പരിചയവുമണ്ട്. സമീപസ്ഥലങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത ഇംഗ്ലീഷ് ബന്ധങ്ങൾ ചില്ലും വ്യവഹാരങ്ങൾക്ക് കോടതി കളഞ്ഞരും, ഇയ്ക്കി ഗ്രാവിന്റെനാശം അവർക്കളും അന്നാഡാണ്. വേണ്ടാതജ്ഞതെന്നും നമ്മുടെ ഇക്കാലത്തെ നാമമാത്രസന്ധാസികൾക്കുംഒരു പൊലെ അപ്പേക്കില്ല, ആർ വളരെ ലംകിക്കുന്നാണ്. നേരം, ന്യായവും, വീതിയും നേരെ നടത്തണമെന്നുള്ള സിലിംഗം ഒരു ദ്രുതംപൊലെ അന്നഷ്ടിച്ചുവരുന്ന ഒരു മനഷ്യനാകയാൽ നാട്കാക്കിയുള്ള ബഹുനാനം എത്രയുണ്ട് അഞ്ചില്ല. ഇതുവെയ്ക്കു കീത്തിമാനായ ഒരു മനഷ്യനും പൂവ്യംപാശി തമായും സ്വപ്നങ്ങിനമായും സംഖ്യകില്ലാത്ത സ്വപ്നങ്ങളും ക്രൂഢി ഉണ്ടായിരുന്നു, എന്ന പറഞ്ഞതാൽ, ഇംഗ്ലീഷുകാലത്തു ഒരു മനഷ്യനുവേണ്ട സകല ഇണങ്ങളിലും തികഞ്ഞുകു ചിന്തി. സ്വപ്നത്മപരത ലേഖമില്ലാത്ത ഒരു ഉത്തരം

പുതശ്ശലാശനന് എത്തു സഖാവാസികളേയും അരദ്ദേശം തലകലുക്കി സമ്മതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അണിയായിരിലും തൃപ്രാംഭാരണ പിലപ്പും റംഗത്തിൽ രാജാസനം പ്രാപിക്കേന്നതെന്നാജീ പരമാത്മാക്രിയ വായനക്കാർ കാർത്ത്രക്കാളിയാണും. എന്നാൽ, അമ്മാവൻറെ ഈ അണിയറഹമസ്യം എന്നെന്ന് അവകാശം എന്നിക്കിം മാത്രമേ അറിവുണ്ടായിരുന്നാജീ.

അമ്മാവനോ അമ്മാവനോ എന്നോടു് അധികം സ്ഥേഘമെന്ന് എന്നിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും. എന്നെന്ന് പരിപ്പിനാവമ്പും സകല ചെലവും അമ്മാവൻ ചെയ്തു കൊള്ളാമെന്ന് എത്രതെന്ന നിർബ്ബന്ധിച്ചപറഞ്ഞിട്ടും അവകാൾ സമ്മതിച്ചിട്ടില്ല. കൊച്ചുക്കേശവൻഒരുവണ്ണം ചെലവുചെയ്യുന്ന പണം രകിക്കലും പാഴായിപ്പോക്കയില്ലെന്നതെന്നാജലും, അങ്ങനെ ചൊലവുചെയ്യുന്നതു കാവും അംഗ തനവാട്ടിന്തെന്നാജം അഭിമാനകരമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും എന്നാണു്. അവകാൾ “അമ്മാവനോടു് ഈ കാൽ തെപ്പുറി സംഭഷണമുണ്ടാക്കുവാഴിയെക്കയും പറഞ്ഞുവരുന്ന സമാധാനംം. അമ്മാവൻ” എന്നിക്കുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യാൻകൊള്ളാമെന്നാജീ ഈ ആത്മഹത്യ ചെയ്തുതിനു തുല്യമായി തൊൻ ഗണിച്ചുപാരുകയുംചെയ്യും. “മനസ്തുതം തുതം രാമ! നശിരതുതം തുതം” ഈങ്ങനെ എന്നോടു തുല്യവാസംല്പരുമുണ്ടും എന്നെന്ന് അവകാശമാവനു രക്ഷിച്ച തുല്യക്കേതിയോടുകൂടിയാണു് തൊൻ എന്നെന്ന് ബാല്യകാലത്തെ നാളിച്ചുവന്നതു്. അങ്ങനെയിരിക്കുന്നവാഴാണു് കല്പാണിക്കച്ചടിയും ഗണരിക്കച്ചടിയും വയസ്സും അച്ചുതും, തൊൻ മെട്ടിക്കുലപ്പൻ പരിക്കു ജീവിച്ചതും.

എൻ‌റ ജി വിത്തുമയിലെ ഈ ഘട്ടം എൻ‌റ ഒരു 'വിധിയന്ത്രണിരപ്പ്'ബന്നു് ചുരുക്കാഡില്ലാലോ.

കല്യാശിക്ഷട്ടിയേജും ഗണരിക്ഷട്ടിയേജും സമിതി എന്നൊണ്ടു് ഈ നാട്ടിൽ വായനക്കാർക്കു് അഥവാ അംഗം മൊഹമുണ്ടാക്കാതെയിരിക്കയില്ല. സുന്ദരികളായ നായികമാരുടെ പല പ്രകാരങ്ങൾജീവം വർണ്ണനകൾ തൊന്ത് വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വർണ്ണനകൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ട് വർണ്ണ ഗണരിക്ഷട്ടിയെ കണ്ഠായ്ക്കിൽ നമ്മുടെ കവികൾക്കിം നോവലെഴുതുകാർക്കു് കല്യാശിക്ഷട്ടി പോരു, അഞ്ചുജിൽ അവർ സുന്ദരികളെ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നതോന്നും. ഗണരിക്ഷട്ടി അതു അ. റിസുന്ദരിയാണു്. കല്യാശിക്ഷട്ടി അതുവും സുന്ദരിയല്ല. എന്നുതു വെറുപ്പും എന്നതു് ആ ശ്രീരംതിൽ ദിനത്തും ആഞ്ചുകണ്ടചീടിക്കയില്ല. ഗണരിക്ഷട്ടി നായികയും, കല്യാശിക്ഷട്ടി അവളുടെ തോഴിയും യാതാൽ ഒരു നല്ല കാമരകാരനു പിന്നെ അനുസ്രൂപതനായ ഒരു നായകനെമാത്ര, കിട്ടിയാൽ മതി. എന്നുതു ഈ ശക്കം ഇല്ലെങ്കം പ്രിയംവാദയ്ക്കും കൂഷണതു് തൊന്ത്രായിപ്പോയതുകൊണ്ടു്, അനുസ്വരയില്ലാതെ കവികളും തെങ്ങളുടെ കാമരയെ നാടകമാക്കിയില്ലെന്നു് ശാരൂപചിത്രശിനാലാണു്, എൻ‌റ ശാക്കത്തുംതും തൊന്ത്രനെ കാളിഭാസനായ് തീരുമാൻമാരിയിന്നു്. ഗണരിക്ഷട്ടിയേജും കല്യാശിക്ഷട്ടിയേജും ശക്കത്തും പ്രിയംവാദയുമാക്കി ഇവിടെ പറഞ്ഞുപായത്തിൽ നിന്നു് വാഴനക്കാർ ഗണരിക്ഷട്ടിരുയ “മാനോടൊന്തുവുള്ള മന്ദമക്മാഗന്നു ഗ്രഹിക്കാതെ” ഒരു ചെണ്ടകട്ടിയുണ്ടു് തൊറിലാറിക്കയെതു്. അവർ ഈ കാലത്തിനു പാറിയ ഒരു ദന്താന്തരം “സാഗരികാരന്”യാണു്.

കല്യാണിക്ഷട്ടിയുടെ നാൾ വിക്രതപരത വളരെയൊന്നും പ്രധാനമിക്കാനില്ല. എന്നാൽ ഗൗരിക്ഷട്ടിക്കില്ലോതു ഒരു വിശദമാം കല്യാണിക്ഷട്ടിക്കണ്ണാം. അതു് അവർക്ക് എ ലൂഡബോക്കുള്ള സമാവനയാണ്. ഗൗരിക്ഷട്ടിയുടെ കടക്കണ്ണിൽനിന്നും പൂപ്പെട്ടുനന്ന നോട്ടജീറം തന്നിൽ എഴും വക്കും ബഹുമനവും സമന്മാർക്കും കാമത്തപ്പെട്ടും ഉള്ളാണി പ്രീക്കിം. കല്യാണിക്ഷട്ടിയുടെ പ്രാലഭാരായ കടക്കണ്ണാം ആയുടെ എഡേത്തിലും കരണയും സ്നേഹവും ജീവിപ്പിക്കിം. രബ്ബോപയം എന്നർ കട്ടിക്കാലം ആതില്ലോള്ളും ചഞ്ചാതിമാരാ കയാൽ, രണ്ടുപേക്കിം എന്നെന്നക്കറിച്ചു് ദൈപോലയ സ്നേഹ മുണ്ടു്. പരിപ്പിക്കുമെല്ലാത്ത ദിവസങ്ങളിൽ തൈജം മുന്നാളുകളും നന്നിച്ചു് ഓരോ നേരംപോക്കിടക്കം പറന്തും പുസ്തകങ്ങളും വർഷമാനക്കടലാസുകളും വായിച്ചു്. സമയം കഴിച്ചുവന്നു. തൈജം ഒക്കുലം സംഗ്രഹാഭിരാഖ ദോഖരമാരാപ്പാലെയാണു കഴിഞ്ഞുവന്നതെന്നു പറ ശത്രായ, നാട്ടനടപ്പിൽ മുംഭായ വായനക്കാർ പേക്കും ഉള്ളടക്കുകണ്ടു് നേര പട്ടാവിരിക്കുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ തൈജം എന്നർ നേര സൗ പറയുന്നതു്. തനി ഒന്നും ഓരോമല്ലോ എന്നാണ്. ഇടയ്ക്കും ഗൗരിക്ഷട്ടിയുടെ മട്ടാണു പാകർന്നു. വെറും നേരംപോക്കലും, വിലാ ‘പൊടിപ്പു’കം അവർ വച്ചുതുടങ്ങി. വിശ്വീഖാക്കയ തല്ലും എന്നുകയ്ക്കി, ആ പൊടിപ്പുകൾക്കും വിലാ തൊണ്ടലുകൾ തൊന്നും ഇടുകൊടുക്കിം. എന്നാൽ കല്യാണിക്ഷട്ടിയും ററു വല്ലവക്കും ഉള്ളിടത്തു ഗൗരിക്ഷട്ടിക്കു വലിയ ഗൗരവാദ്വാനത്വനാണു്. അംപ്പും ഗൗരം, തനിനു് ഇക്കും ഒരു കുറവുമില്ല. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ ആ ഗൗരവങ്ങളും കരിഞ്ഞും മാറ്റിതുടങ്ങി. ഇതു കണ്ണിട്ടു്,

അമ്മാവി പിലപ്പോറ വളരെ അക്കത്യംവച്ചു്, “എന്താ, പേണ്ണീ, കൊച്ചുക്കേശവാരാ ജോലിയുണ്ടാമില്ലോ?” എന്ന ഫോട്ടിക്കാഡാണ്. കല്പാണിക്കട്ടിക്ക പുത്രന്തു് ഒരു ഭാവ ഭേദവുമില്ല. അക്കത്രു് വല്ലതുഡിനോടു എന്നു് അറിയാനായി തൊനോട്ടു ശ്രമിച്ചുതുമില്ല. പുരുഷന്മാരേണ്ടു് സമജമായുള്ള അവളുടെ സങ്കേചവംകൊണ്ടു്, അക്കത്രു് വല്ലതുമുണ്ടായിരിന്നാൽ അതു് അറിയാൻ പണിയായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ കഴിത്തുവരുത്തേണ്ടി, അമ്മൻ അതിക ലഭ്യായ ഒരു ദോഗം പിടിപെട്ടു. നാട്ടബെവല്ലനും അവരുടെക്കൊണ്ടു് കഴിയുന്നതെല്ലാം നോക്കി. തിരുവന്നെപ്പുരുത്തുകൊണ്ടെചെന്ന ഡാക്ക്‌ടർ പുന്നനേക്കൊണ്ടു് ചുക്കിത്തില്ലിച്ചു. ആരു ചിന്നായും കിടന്നതുകൊണ്ടു് ഡാക്ക്‌ടർ ലക്ഷ്മണൻറെ ചികിത്സയും പരീക്ഷിച്ചു. ഫലം നന്നാം ഉണ്ടാക്കാത്തു്, തിരിച്ചെ വിട്ടിംഗ്ലാസ്സുടെനുമടങ്ങി. ഡാക്ക്‌ടർമാക്കം ഒരു പലനുകൾം ചിത്രത്താപ്പും കണക്കും തിരുത്തുവാൻ കഴിവില്ലാലും. ദോഗം മരണ പത്രവസായിതനെന്നായനു് തീർച്ചയപ്പെട്ടു. എന്നിക്കുണ്ടായ ദിവിം എഴുന്നെന്നായിരിക്കുമെന്നു് വായനക്കാക്കി റിയാമല്ലോ എൻ്റെ അമ്മ ബാല്യത്തിലെ മരിച്ച പോയി. അതുമുമ്പുള്ള ദിവിം അമ്മൻറെ അതിലാളുടെക്കൊണ്ടു് തൊന്തു് അരിയാതെക്കുഴിത്തു. ആ അമ്മനും ഇതാ എന്നെ പിരിത്തുപാകാൻ ഭാവിക്കുന്നു. മുന്ന ദിവസമായി അമ്മൻ ദേശാധികാരിയില്ലെന്നു്. കല്പാണിക്കട്ടിയുടെ സ്ഥിതി എന്തുണ്ടോ? സപ്രമാതുപിതാക്കന്മാരുടെ മുച്ചപംപോലും കാണാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കട്ടി! അവരംകൂടു് ഇംഗ്ലീഷുക്കാരിൽ അമ്മനെ കഴി

என்ன பிள்ளை ஆறாளைத்துயம்? நிராயகரைய அவர் ஓட்டு ஸமிதி காற்றுநோக்கினதுதனை கூற்று. வேவாய் ரம்பிதாய் அங்கீர்ண முவத்து நிமேசுரவிதமாயி நோக்கிகொள்ளப்பிரிக்கை அவஷ்டுடை அந்தந்தங்களை பிடிப்புத் வாசில்லாது ஒய் ஹஸ்தித் ஸாமர்தம்பு கருத்தை ஏற்கென்ற பேர்வதெழுத்துக்கேயோ? அது வழக்கம் முமத்தின எாந் துவியுள்ளிலூ. ஏற்கென்ற வாய்க்கால, நினைவு ஒய் உபகாரம் வெறுவது. கக்கெக்கு மாஸ்திலை காலதவாயும்காரம் அங்குலமானுதை நினைவு மன்னுகொள்ள யுானிக்கவின்! முடியும் கோத்து டிஶாரம் கரித்து; அந்தந்துமுழுது ஒய் அம்மாவாந் ஒய் முரிக்கத்து; ஶோகஸாராநிமக்காயாயி, நிராயார்யாயி, ஒய் மங்ககர ஸமிபத்து; நிராஞ்சினாபா பா எத்துக்குவக்கிலூ, அங்கென்னம்மாத்தை வாஸல்லுவுப்புயா ஒய் நிமிப்புக்காரத்தின்தத்தில் அந்தபோகாராவிக்கை ஒய் மகள் கால்லித்! கார்வின்றியும் முடியுவதை ஒய் ஜிவப்பாளிக்குடை ஸபூபு போலும் கேருக்கையிலூ! ஹஸ்தையுதெல்லாத காழ்த் தினை ஓட்டு மன்னுதித் தீரை விகாரத்தை ஜினிப்புக்கா? நினை ஓட்டு அது காழ்த் தூதா மார்க்கோக்கை! ரோரி ஸாவ யானத்தித் வலத்துக்காறு மக்கி உயிற்கா. வலது கெக்கிழும் பில் வலத்தையும் உள்ளக்கை. களீருக்கிற ஸாவயானத்தித் துரக்கை. வீள்ளும் அவர் அரங்குங் மா! அவர் தூதி. வரிக்கல்லும் துரக்கக்கியில்லை? ஏனோ உபேரத்தைத்துக்குடி எாந் நோக்கை. அதை, அது களீருக்கிற வீள்ளும் துரக்கை. கணினப்பரத்தித், அதிவா ஸல்லுத்தைத்துக்குடி, “கொத்துக்கேவா” ஏனோ அந்நுப்பு

മായി നേൻ വിളിച്ചുകൊണ്ട് അമഹൻ വീണ്ടം ക്രീഡകൾ അടച്ചു. “അമഹ! അമഹ!” എന്ന് വിളിച്ചുകൊണ്ട് തൊൻ എൻ്റെ കൈക്കലെ അമഹൻറെ മാറ്റത്വത്തു. അമഹൻ വീണ്ടം ക്രീഡത്തുനും, “കല്യാണിക്കട്ടീ!” എന്ന അതിപീനസപാത്തിയും കയണഞ്ഞാട്ടകുടി വിളിച്ചു. “എന്തേ” എന്ന വിളിക്കുട്ടകൊണ്ട്, അവളും അവളുടെ പല്ലവകോമളമായ കരംതുലിക്കുചു അമഹൻറെ മാറ്റ തത്തിൽ വച്ചു. അമഹൻ സാവധാനത്തിൽ വളരെ പണി ചുപ്പേട്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—“എൻ്റെ കണ്ണുജോഡി! നിങ്ങളോഡകുടിയിഴ്ത്തു എൻ്റെ ജീവിതം അസ്തുമിക്കാ രാധി എന്നു തൊൻ വിവാഹിക്കുന്നു. എന്നിക്കു നിങ്ങ ലോട്ട് അധികമൊന്നും പറയാനില്ല. തൊൻ എൻ്റെ തുത്യം യഥാർക്കതി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ഭാവിയായ ദാഗ്രതയെ തൊൻ ഇംഗ്രേഷ്യൻ സമർപ്പിച്ചിരാം. ഇംഗ്രേഷ്യൻ നിങ്ങൾക്കു നാകല ശ്രദ്ധിക്കുന്നും തരട്ടു. എന്നിക്കു പിനമാക്കന്നതിനു രണ്ടിവാസം മുഖ്യ കൊച്ചു ഒക്കശവബന്നു നാംബുസ്യ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു” ശാഖാവിന്നനു ശാൻ എന്നോട് പറയുകയുണ്ടായി. ഗൗർക്കട്ടി കൊച്ചു ഒക്കശവനു് അന്തരുച്ചാരകയാൽ എന്നിക്കു് അതു സാമ്യ താംതനന്നയായിരുന്നു. എന്നാൽ—എന്നാൽ—കല്യാണി കുട്ടിയെ ആരക്കെ കള്ളിൽ സമർപ്പിക്കേണ്ട എന്ന് തൊൻ അറിയുന്നില്ല. അവരും “അമഹൻ, അമമജ്ഞം അമമിവനം നാമോദരനും—സദേഹാദരനുംയിട്ട് ഈ റിത്രേനയാണാളുത്” അവരെ തൊൻ നാശൻറെ കള്ള തു നാമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു” അതുഡാരകളോട്ടകുടിയാണെങ്കിലും പിനമായതിന്റെശഷം അതുവശര ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മുഖപ്രസന്നതയാട്ടകുടി, കല്യാണിക്കുട്ടിയുടെ കൈയ്യും ദിക്കിച്ചു അമഹൻ എൻ്റെ കള്ളിൽ സമർപ്പിച്ചു.

ഈ സംഭവം ഉണ്ടായിട്ടു് ഇപ്പോൾ രഹണം കഴി എന്നിരിക്കുന്നു. അമ്മൻറെ ബലി, പുല മുതലായതും തുലാലുവും എല്ലാം കഴിഞ്ഞു. എന്നിക്കു കാവുങ്ങൽ. തന്റെ വാട്ടിലും സംവത്സരാവകാശവും തീന്. അമ്മൻ സ്വന്താജിതമായി നേനും ഇല്ലാതിരുത്തിനാലും, എൻ്റെ തനവാട്ടിൽ നേനിനും പ്രത്യേകിലും അവിടെന്നിനും മാറ്റി കളഞ്ഞു കൊണ്ടുപോകേണ്ട ആവശ്യകമായ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളത്. ഒരു ദിവസം കാലത്തു തോന്തു കാവുങ്ങൽ ഉബന്തതിന്റെ തൈക്കവശത്തെ തിന്നുന്നതിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. കല്യാണിക്കട്ടി മുറഞ്ഞു, ഒരു പത്രകിടാവിനെ തൊട്ടുതലോടി എന്നോടു ചിലതു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നീനിരുന്നു.

തോന്തു:—“ഈ പത്രകിടാവിനു് അമ്മൻറെ വിധേയാഗ്രഥിവും അന്നംവിക്കണമോ?”

കല്യാണി:—“അംമ്മാവാവൻറെ വിധേയാഗ്രഥിവും അതിനും വിശദിക്കേണ്ടു്.”

തോന്തു:—(ചിർപ്പനിശ്ചയാസഭ്രതാട) “നമ്മുടെ ജീവിതം മിഥിക്കുന്നില്ലെന്നുായാണു്”

കല്യാണി:—“എൻ്റെ ജീവിതം വിശദിച്ചും അങ്ങെന്നെന്നുായാണു്.”

കല്യാണിക്കട്ടി മിത്രാഷിനിയായിരുത്തിനാൽ, അവർ ഒരുവിൽ പറത്തെ വാക്കുകൾക്കും വായനക്കാക്കും തോന്തുവുന്നതിൽ അധികം അത്മം അവളുടെ ചേഷ്ടകളിലും സ്വരത്തിലും നീനും എന്നിക്കു സ്വീകൃതമായി ഗ്രഹിക്കാമായി തുടർന്നു. തോന്തു ഒന്നും പറയാതെ ചിന്താഗ്രന്ഥി ഇരുന്നു. കഴിഞ്ഞ സകല സംഭവങ്ങളിലും എന്നിക്കു അനുകൂലമായി ഓർമ്മവന്നു. ദൈർഘ്യക്കും തോന്തുമായി നടന്നിട്ടുള്ള ഒരേ നീംമനസ്സപ്പങ്ങൾ, അവളുടെ കുറ

മായ മുഖ്യമായും മനസ്സാധരണം ചെയ്യുന്ന കടക്കുവിക്ഷേപ അഭിഷ്ഠം, അർത്ഥാർവ്വിയുടെ ഫില ശാസനാഭിഷ്ഠം അതിനു വേദാന്തപ്രശ്നയുള്ള അത്മവും, അമ്മാവൻറെ ആലോചന, അവന്റെ ആചാരന്തരം എന്നും, മരണശ്രദ്ധയിൽ കിടന്ന കൈശ്ചല്ലം അമ്മൻ എൻ്റെ കൈയിൽ സമൃദ്ധിച്ച താരം, ഇതുകൈലല്ലാം അനന്ത്രമായി എന്നിങ്ങൊന്തും ചന്ദ്രപ്പാർഡ് തൊൻ അത്യന്തം പരവര്ഗനായിത്തീന്. കല്യാണിക്കട്ടി യുടെ വാക്കുകളുടെ അത്മത്തിലുള്ള ആഴം അളളുകാൻ തൊൻ ശക്തനല്ലാതെ ചെല്ലു. അശ്രദ്ധിപ്പിയും അ മാവൻറെ മകളുമായ ഗണക്കട്ടിയെ എൻ്റെ ഭാന്തു യായി സ്വീകരിക്കുന്നു, അതല്ല, സാധുവിലും കല്യാണിക്കട്ടിയെ വരിക്കുകയോ എന്നാണ് “ചെയ്യുണ്ടതു്”? ദോഷായമമാനമായ വിത്തവുത്തിങ്ങയാട്ടകൂടി, തൊൻ ഇരു നേന്തരത്തിനു് എഴുന്നേറു പടിഞ്ഞാറുവശത്തുള്ള തോപ്പിലേക്കു നന്നു. അവിടെ ഒരു വലിയ ഇലംഞ്ഞിവുകൂടു മുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ തണ്ണലിൽ ചെന്നിയുണ്ട്. ഒരു വ്യവസ്ഥയില്ലാതെ അനേക വിചാരങ്ങൾ എൻ്റെ മനസ്സിൽകൂടി കടന്ന പോയതിനാൽ തൊൻ അത്യന്തം വിധു രന്നായിത്തീന്. ഒരു അരനാഴിക്കുന്നരം ഇങ്ങനെ ഇരുന്നപ്പാർഡ്, എത്രശും മറമായ ഒരു പാശന്നാസം കേടുതുക്കാം. തിരിഞ്ഞെന്നാക്കിയപ്പോർഡ് കല്യാണിക്കട്ടിയാണെന്ന് മനസ്സിലായി. അവർഡ് അടച്ചുവന്ന കരേന്നേരം നിശംസ്കരിക്കാനുണ്ട്. ടിനീടിന് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:— “എന്നാണ വിചാരമഗന്നായി കാണുന്നതു്?”

ഈ ചോദ്യത്തിനേതരം പറയാതെ, തൊൻ കല്യാണിക്കട്ടിയുടെ മിഥ്രതനെ സൗക്ഷ്മിച്ചുങ്ങാക്കി. അവ കൂടുതലും എല്ലാം എന്നോ കൂപ്പുമായ കുംഭത്താൽ തപിക്കുന്നണു് എന്നിക്കു മനസ്സിലായി. ആയാണ എല്ല

തതിലും അനന്തരക്കവഞ്ചെ ജന്മിപ്പിക്കുന്ന ആ മുഖം വിശദമ്പ്പാം ഇംഗ്ലീഷ് സംസ്കാരത്തിൽ ശില്പയുഥലിയത്തുകവണ്ണം അതു ആർട്ടോമാധിത്തിന്റെയാണ്.

ഞാൻ:—“കല്യാണിക്കുട്ടി എന്നെന്ന അന്നേപ്പശിഭിത്രും വന്നതു്?”

കല്യാഃ:—“അല്ല; കനേ താഴ്ത്തി ടകിക്കാനായി ഇങ്ങോ ദ്വീപന്നതാണോ്.”

ഞാൻ:—“ഞാനോയെ കാഞ്ഞും ചോദിത്രാൽ കല്യാണിക്കുട്ടി സത്യും പറയുമോ? ഇംഗ്ലീഷ് സംസ്കാരം അനന്തരക്കവഞ്ചെ മാണോ്; എക്കില്ലും ചോദിക്കയാണോ്.”

കല്യാഃ:—“പറയാം.”

ഞാൻ തമ്മിൽ ഒരു ദിന്മാനമായ സംഭാഷണം നടന്നു. ഗൗരിക്കുട്ടി എന്നിൽ അനന്തരക്കതയാണോ അല്ല വിവരം എന്നൊപ്പും എലുകളും കല്യാണിക്കുട്ടിയും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നീറ മഹിത്തതിനു വിപരീതമായി വല്ലതും വിചാരിക്കുവാൻ തന്നെ കല്യാണിക്കുട്ടി ഭ്രംപ്പിച്ചു. അവർക്കുന്നിൽ ദ്രശ്യാന്തരാശം ഉണ്ടോ. എക്കില്ലും എന്നീറ ആശയം അറിയാതെ അവരും ഉഴിലുണ്ടോ. ഞാൻ ഗൗരിക്കുട്ടിയെ മനസ്സാം വരണ്ണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ എന്നോ കല്യാണിക്കുട്ടിക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. പരമാത്മത്തിൽ ഞാൻ അഞ്ചെന്നെയാണോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നുഡിനുവെന്നോ തന്നെ പറയാം. ദ്വിവക്രമായ ആ സംഭവം—അമ്മൻറു മരണം— ഇതിനിടയ്ക്കുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ, എത്രയോ മുഖ്യ ഞാനം ഗൗരിക്കുട്ടിയും തമ്മിൽ അന്തിക്കരണവിവാദം നടന്നോപാക്കമായിരിക്കുന്നു. കല്യാണിക്കുട്ടിയുമായി ഞാനി അഭന്നെയാണോ സ്വരിച്ചുതെയില്ല. മരണശൈലിയിൽ കിടന്ന കൊണ്ടു് അമ്മൻ എന്നോടു പറഞ്ഞ വാക്കുകളുടെ സ്വർത്താ കല്യാണിക്കുട്ടി വ്യാവ്യാസിച്ച കേടുപെട്ടാം മാത്ര

മാൻ എലിക്ക ശരിയായി മനസ്സിലായതു്. സാധു കല്യാണിക്കട്ടി! എന്നും ഹിതം എന്താണെന്നറിയാതെ എത്രയാളായി ആശയും നിരാഹയും അവരെ വലയ്ക്കുന്ന! ഞാൻ എഴുന്നേറു്, അശ്വജ്ഞ കൈയ്യു് കടന്നപിടിച്ചു. ഇതിന്റെ അത്മം എന്താണെന്നു് ഹോദിക്കുന്ന ഭാവ തനിൽ അവരും എന്നും ദിവസത്തോക്കി. അമ്മൻറെ മരണശ്രദ്ധം, അതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പ്രസന്നത ആ ദിവസത്തു ഞാൻ കണ്ടു. എന്നാൽ തെളിഞ്ഞു വെളിഞ്ഞ ആഴ്ചത്തിലുള്ള മണലിനെ കാണിക്കുന്നതുപൊലെ, “എ ന്റു ഇംഗ്ലീഷ് സഭനാശം ക്ഷണഭംഗരമോ, ശാസ്ത്രതമോ?” എന്നാൽ സംശയം ആ പ്രസന്നതയുടെ അടിയിൽക്കൊടുന്നു് എന്നും മനോഭാവത്തെ ശോഭനവെയ്യുന്നണ്ടു് എനിക്ക സ്വഭ്വമായി കാണാമായിരുന്നു. കല്യാണിക്കട്ടിയുടെ ആ സംശയത്തിനു മുഴുവൻ നിറുത്തിവരുത്തി കൊടുക്കുവാൻ എനിക്ക കഴിവുണ്ടാകും മുമ്പു, അമ്മാ വന്നു മറഞ്ഞ വന്നിരിക്കുന്നു് പറഞ്ഞു് ഒരുംധാ തെങ്ങേശ്വര വിളിക്കാൻ ഉട്ടിവനു.

അനു വെവക്കേന്നരത്തു് എന്ന കാവുങ്ങൾനിന്നു കൂടാതെയിലേക്കുമാറി. ആകുകകിനിയായിരുന്നിന് കല്യാണിക്കട്ടിയുടെ സ്ഥിതി എന്താണെന്നു് വായനക്കാർക്കു് ഉംഗമിക്കുതോ? പിറു ദിവസം മുതൽ ഗണരിക്കട്ടിയെ എന്നും കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിക്കുവാനുള്ള ആളും ചുന പ്രശ്നത്തിലാക്കാറായി എന്ന കണ്ണേപ്പും, അമ്മൻറെ അലംകാരിയായ നിയോഗത്തെ ഞാൻ വിശ്വപ്പുനായി രോദി മുലം അമ്മാവനെ ധരിപ്പിച്ചു. മഹാകാർണ്ണസ്തനായിരുന്ന അമ്മാവന്റെ വിധം ആക പ്ലാസ്റ്റിക് മാറി. ഒരു ശ്രാവനത്തിൽ അനവധി ശപമാണും അശ്വേമം ചെയ്തു. ആ ശപമാണും കൈ താല്പ

ഈം എരന്നയും കല്യാണിക്കച്ചടിയെഴും ജീവങ്ങാട്ട ദഹി പ്രിക്കമന്നായിരുന്നു. തൊൻ കാവുങ്ങൽ കയറാതെ സുക്കിക്കമന്നതിനു കാവയും ചേരും നിശ്ചയിച്ചു. അന്ന് രാത്രി തൊൻ കാവയ്ക്കാരെ കബളിപ്പിച്ചു് കാവുങ്ങൽ എത്തി, കല്യാണിക്കച്ചടിയെ കണ്ടു. വിവരങ്ങൾല്ലോ അറി ഞതുപ്പും അവർ അംതുനും വിധുരയായിരുന്നിൻ. കുറേനേരം ഒന്നും പറയാൻ ശക്തയല്ലാതെ അഭ്യുകൾ വർഷിച്ചുംശ്ശും, പെട്ടേനു് എത്തോ യുക്തി ഉള്ളിൽ ഉംഖിച്ചപോലെ, അവർ ശാന്തമായി ഇണ്ടാനു പറ ഞതു:—“എന്ന ദിവാനഭ്രാഗത്തിനായിട്ടാണു് ഇംഗ്രേസ് റം സ്പെഷ്ടിച്ചതു്. ഇംഗ്രേസ്രഹമിതും അങ്ങനെന്നാണെങ്കിൽ തൊൻ അതു സംശയം തോട്ടുകൂടി സഹിച്ചുകൊള്ളാം.”

തൊൻ:—“കല്യാണിക്കച്ചടി!”

കല്യാ:—“നില്ലൈൻ, തൊൻ പറയുന്നതു മുഴുവൻ കേട്ടിട്ടു പറയണം. നിംബളിടുന്ന അമ്മാവനെ തൊൻ നല്ലവല്ലും അറിയും. അംഗുമം വളരെ യോഗ്യനാണു കിലും സപാത്മപരാനാണു്. അങ്ങനെന്നും ആളിനെ നാം ഭയപ്പെട്ടുകൂടാനു വേണം. എനിക്കണ്ണാക്കനു ആപത്തുകൾ തൊൻ സഹിച്ചുകൊള്ളാം. എന്നാൽ തൊൻ മുലം നിംബളം കാഞ്ഞത അനുഭവിക്കാൻ ഇടവയ്ക്കാതു് എനിക്കു തീരെ ഭിന്നം ധമായിരിക്കും. ഇം ക്ഷണം മുതൽ എന്ന സംബന്ധിച്ചിടതോളമുള്ള കൂഴിന്തെ സംഭവങ്ങൾ നിംബലു മറന്നുകളയണം. എന്നർ അമ്മാവനും മകൻ സുവമായിരിക്കുന്നതു കാണുന്നതില്ലാതിരിക്കുമായ ഒരു സംഭവം എനിക്കുല്ല. ഗൗരിക്കച്ചടി പുറമേ യെക്കിലും എന്ന വളരെ സ്നേഹിച്ചവളാണു്. മരണ ശരൂയിൽക്കിടന്ന അമ്മാവനെര ആജ്ഞതെ—അതിനെ തൊൻ ലംഘിക്കുന്നില്ല. എന്നർ മനസ്സുകൊണ്ടു് എന്നും

எதான் நினைவூற்றுகளை தெர்தாவாயி அதராயிதூகொ ஹதீா. புருசே எதான் கை நிதூகங்காயாயும் ஹயன் கொஹதீா. ஏதென்ற அம்மாவன்ற ஆதுஜத எதான் அா ஸாஸரிக்கூறுபோலை, நினைதூகெ அம்மாவன்ற அது அது நினைதூகெ அம்மாவன்றத்தாளைலூா.”

கலுாஸிக்கூட்டியுடை ஹா வாக்கூர் ஏதென அது ரெம் பதவயனைக்கிறீது. ஏதென்ற உபாரமாய ஏத யமாளிஶ்ரீ! ஹவ்வை. எதான் ஏதைவெனயாளை” உபை கூக்கூறுது? அவ்வூகெ கோமலமாயும் நிம்மலமாயுமுதை வழிபயண சீவிக்கூற ஏதைஷை அரிவு” ஏதென்ற மந்தூரை” ஏதென்றாலபோஸமாளை தகூறு”? அம்மாவன்ற ஆதுஜத லங்பிதூால் ஏதாகிகங் கலுாஸிக்கூட்டிக்கங் அது குயை ஏதிவெ? ஹாஶ்ரீ, எதான் கேவலம் மூலமால் விழுப்புமாயிதூபூஞ்சிலை? ஹா யம்ஸக்கங் எதான் அம்மைவிகேள்ளிவரிக்கயிலூாயினந. ராஶிக்கூட்டியை ஏதாகிகங் விவாஹம் சென்றுதிரிக்கான் நிவுத்தியிலூ: ரஞ்சபேசெயூர் ஸபிக்கிக்கையை? அதிளை” அம்மாவன் ஸமஹிக்கைமா? ஸமதிக்கயிலூ. ஸமதிதூாலும் அது ஜங்கியிலூ. ஏதென்ற சீவம் நிதூக்கிவங்கெனயாயி திகை. கலுாஸிக்கூட்டியையும்கொள்ள வலை நாட்டிலேக்கங் போக்கையை? அதிலை” அவர்க் ஸமதிக்கயிலூ. ஸமதிதூாலும், காஞ்சிக்காலைவால் அவ்வை ஏதிவெக்கொள்ள போகானாளை”? ஏதென்ற வாய்க்காலை, ஏதென்ற ஹா யம்ஸக்கத்தினென்றாளை” நிவுத்தி? அதுரை கிலூர் பரங்குத்தமில், எதாவென்றாளை ஒவ்வெது?”

ര റ ലു തത ടെ റ സ്റ്റ

കയ വെറ്റിഹ്രം

ചേര്ത്തലത്താലുക്കിലുള്ള മാരാരിക്കിളം പ്രവൃത്തി തിലാണ് മാലുത്താശാനാരകട തറവാട്ട്. ഒരു കാല തു് (എത്രകാലത്തെനു നിശ്ചയമില്ല) ഈ തറവാട്ട് കാർ വളരെ പ്രഖ്യാപനായം പ്രസ്തപ്രദിഷ്ഠവയമായിരുന്നു. മാരാരിക്കിളം മഴുവൻ ഇവരുടെ അധികാരസീമ യിൽ ഉംഗ്രേഖ്തിയെന്നു. ഈ തറവാട്ടിൽ “വുദ്ദോര സേഖാവുഷസ്സേന്നാം” എന്ന തുടങ്ങുന്ന പുരാഖസിംഹ ലക്ഷ്മണാഭോട്ടാട്ട് ശ്രൂടിയ ഒരു തണ്ടാൻ ജാതനായി. അക്കാലതു് കൂർപ്പറംബേരും തിരുവിതാംകൂറിലേക്ക് അടങ്കിയിരുന്നില്ല; എന്താ ഒരു ഇടപ്രളിവിന്നുന്നേയോ, നാട്വാഴിയുടേയോ രേണുത്തിന്നുകീഴിലായിരുന്നു. അനുന്ന് ഉചിച്ചും അനുമിച്ചും വന്ന നാട്വാഴി വംശങ്ങൾക്ക് ഇന്നനെന്നത്തോപ്പാലെ ദ്രോഡക്കി പ്രജകർക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആവാവായ തണ്ടാൻ നാട്വാഴിയുടെ നിരോധനാജ്ഞയും ശ്രൂടാകാരനു തന്നിള്ളണ്ടം പലതും കാണിച്ചു തുടങ്കി. തന്നിമിത്തം തണ്ടാനെ കീഴടക്കാൻ നാട്വാഴിയും, നാട്വാഴിക്ക് കീഴടങ്ങാതിരിക്കാൻ തണ്ടാനും ഭഗീരമ്പ്രയത്രണ്ടം ചെയ്യുവനു. തണ്ടാൻ സ്വരക്ഷയ്ക്കുവന്നി തന്നെ

തവവാട്ടുവന്തിന് ചുറ്റം ഏഴ് കൊട്ടമതിലുകളിൽ
കി കാവലിന ചേവകരെയും നിയമിച്ചു്, ഓരോ കൊട്ട
വാതലിലും രാർഡ്ലൂലത്രനോരായ ഏഴ് ശ്രീകവീരനോ
രെയും ബന്ധിച്ച'ട്ട. ഇങ്ങനെ ശത്രുവാധയിൽനിന്ന്
സുരക്ഷിതനെന്നു് വിശ്വപനിച്ചുകൊണ്ടു്, മാലുത്ത
ണാൻ, മാരാരിക്കിളിത്താണക്കലും മാരേത്തവ വിനോ
ദജഭിൽനിന്ന് വിരകിക്കാതെ പ്രതാപവാനായി. കാല
ഡാപനം ചെയ്യുവനു്.

മാരാരിക്കിളിയ്ക്കുത്തു് കണിച്ചുകൂട്ടും എന്നായ ദഗ്ദ
തിക്കോതുമണ്ട്.

“അരാവകാട്ടമ അരഞ്ഞതുവനു
കണ്ടമംഗലത്തമ കണ്ടിവനു”

എന്നിങ്ങനെ നാട്കാടിപ്പാട്ടുകളാൽ അദ്ദിക്കിലോക്കൈ
സമിരപ്പേട്ടുപോയ പുരാതന മഹിമയോട്ടുനുക്കിയ പല
ദഗ്ദതിക്കോതുമണ്ട്. “കളിച്ചുകൂട്ടും അമു കളി
ചുവനു്” എന്നാണു് ഈ ദഗ്ദതിയുടെ ഏകപാട
ത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന പുരാണം അവിടെയുള്ളവർ
പുരായണം ചെയ്യുവന്നുതു്. ചേർത്തല കാർത്ത്യാധനി
ക്കോതുതിലെ പുരവ്യാട്ട പ്രസിദ്ധമാണെല്ലാ. കണിച്ചു
കൂട്ടും അമയ്യും പുരവ്യാട്ടിൽ പ്രസാദമില്ലായ്യുണ്ട്.
പക്ഷി, അതിന്റെ പല്ലവിയോ മറ്റൊരു ഒന്നു മുള
മെന്നല്ലെതെ “രാർവിസ്സാരത്തിനു്” എന്നും തുടങ്ങ
മാറില്ല. കാലമാസത്തിലെ പുരത്തിനാണു് ഉത്സവം.
പുരംതുഷ്ടി, പടയണി, തീമൻകെട്ട്, അനാംകെട്ട്,

കലംകാരി, തുകം, ഗഞ്ചയൻപറമ്പ് മുതലായി ഭഗവതി പ്രസാദത്തിന് മാറുത്തകാക്ക് ശൈത്യക്രൂരാത്ത വടക്കുക ഭൂക്കെ ഇവിടെത്തെ ഉത്സവത്തിനമുള്ള്. ക്ഷേത്രത്തി നീറ ഉടമസ്ഥതയും, ദേവി ഇടെ അന്തരിപുരക്കാന്ത്വിച്ചാ രവുമൊക്കെ ഇണ്ടിവാക്കാബന്നകിലും നായമാക്കിം അവിടെ തെരു ഭഗവതിയെ ക്രൂരിയാണ്. ഗഞ്ചയൻകെട്ടം അന്നു കെട്ടുമൊക്കെ നായമായം നടത്താറിബ്രങ്കിലും ഉത്സവ അനിന്ന് നായൻ മുനികൾ പ്രോക്കക പതിവില്ല. ഇണ്ടിവാ ഇടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നായമാർ സംബന്ധിക്കുന്നതായി ഇണ്ടിവാ രഖാറാടക്കമ്പത്രം കേരളത്തിലുള്ളതിവന്ന്, കൂപ്പുറം ദേശത്തെ പുരാതന നായമാരക്കേഡും ഇണ്ടിവായെന്നും മതവിശ്വാസത്തെയും സമാധാനംബന്ധിത്തെയും കുറിച്ച് വളരെ അലിമാനത്തോടു ഇണ്ടിവാ എന്നും പറഞ്ഞെ തന്ന ആർക്കു എന്നേണ്ടു ചരിത്രം. ഇണ്ടിവാ അലിമാനത്തിന് കുറുക്കുടി അവകാശമുള്ളവർ വേരെ ഉണ്ടാം തൊൻ അരഭ്രഹമത്തിന് *ബോല്പുപ്പുട്ടത്തിക്കുംതാൽ. ഇണ്ടിവാ ത്രഞ്ഞിലെ അധികാരിമന്ത്രങ്ങൾ ധാരകൾ മാലുത്തണ്ണാനായിരുന്നു. പിന്നീട് അതു പുതുക്കാട്ടുന്നേറയും, കഴി ഞതകൊല്ലും * മുതൽക്കൂടും ഇണ്ടിവായെന്നും ഒരു ക്രൂരിക്ക് ചോദതിമുട്ടുമെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലെല്ലാം. അതുകൊണ്ടാണ് അതിനെ മറ്റൊരു ഉത്സവചുടക്കുള്ളിൽ ഉംപ്പുട്ടത്തി പറയാതിങ്ങന്നതു്. ക്രയി കഴിഞ്ഞതകൊ പ്രിംവരെ ഉണ്ടായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞതകൊല്ലും തിരുവില്ലും മജിസ്റ്റ്രേറ്റായിരുന്ന പത്രനാലുപണിക്കരയെടെ ക്രയിയെ സംബന്ധിച്ച് അവിടെ ഉണ്ടായ അന്ത്രശോചനങ്ങയാഗത്തിൽവച്ച് കമ്മിച്ചുകളുണ്ടും അമ്മയെ മേലാൽ ക്രയി

தேவானியில் கல்லூரிக்கேள்வோ என்று திருமாணித்து. ஹஸ்தாங் கை முறையிலாளர் நிற்கவென்று. சூரை செரப்புநகர்கள் யாரால்முடின். வெஞ்சிமளவுள்ளன. செரப்புநகர் பூசைக்காலத்து யக்ஷிகரி செரப்புநகரை லிலிக்கே ஷ்டியாவுமேரா காரங்கொள்ள மளவு கிக்கலிக்கிழமள்ள முதலூடிமாற் தூதிபூந் பாகால்லெல்லூ. தூகாலியும் யக்ஷிக்குதிதழைத்து. மறுவாடிகரிசை நல்ல தொழிலுமளவெல்லூ. ஹடிக்கிலை மறுவாடிகரி ஹஸ் கடாகாலத்து குறைகிடிகரி என்னால் வற்றக்கார யின்ன. குறைகிடீரி என்னால் பரந்து களித்து கல்லைர்ணின் ராதங்காலிக வகக்கு ஹப்பாழுமுடின். ஹப்பார் அது வற்றக்கார் அவிசெ தாமஸமுள்வோ என்ற ராண்டிலூ. அக்காலத்து அவர்க் அதிஸமத்மனான பூஸிலநாகமாய மறுவாடிக்கலாயின்ன. கடுவிலூ, கெவிலூ முதலாய இம்மறுவாப்புநோரைக்கலூந் புவி ளாநாராயின்ன குறைகிடீரி வெக்காக்கு 101 ஸே வாடுத்திக்கல்லையின்வெங்காளோ" பராயப்பெடுந்தனது.

களித்துக்குல்லை கைநுதிக்கிண்ண அரங்காலிக கிழக்காயின்ன மர்முதெள்ளாக்கர திரவாக்கவெங். வெந்முகக்கு, அதிசெந்துரியின்ன கோடுமதிலுக்கு கூட்டு ஹப்பார் காளாளிலூ. திரப்பாடு காளாளுட்டு. பால், செந்துபூர், ஹலவெந்தி, ஹங்காதுபுகங் முதலாயி வெவ்வெங்வாஸுந்து வுக்குப்பால் வத்திக்கெட்டுக்கலூந் பிள்ளை நிலையமாயி வழுந் காகாயி கிடக்கக்கண்ண.

அப்பாவாநாயின்ன மாலுதெள்வோ தீடு வயன்னு பூநமாயி. காலமாஸத்திலை ஷ்டிவ்வாப்போல், ஷ்டா க்கைநுவும் அனோ அலிஷேகர் குளின்ற ராஜபவதிக ஜெப்பூலை காகாலமளவுதை அலகுறிது. மாஷ்

തണ്ണോൻ്ന് പരിവാരസമേതം ക്ഷേത്രത്തിലെത്തി ഉദ്ദീപന
വർഷിക്കേണ്ട എത്താനം വടങ്ങുകൾ അവസാനിപ്പിച്ചു.
കൊണ്ടു തന്നെ നിത്യക്രമം സ്ഥാനത്തിനായി ഒരു തീരു
നോടൊക്കുമിച്ച് സ്വപ്നവന്നതിലേക്ക് തിരിച്ചു... തണ്ണോൻ്ന്
നു ഒരു ശ്രൂത്യനായിരുന്നു. ശ്രൂത്യമാക്ക് പൂജ്യിച്ച
ഭിവസം ഉപവാസമാണ്... അതിക്കേണ്ട കാവിനെ, അഃ
വർ തിക്കണ്ടതു് രാത്രിയിലെ പ്രമാധാമാനന്തമാളിച്ച റ
ക്കതിപ്പുജയോടുക്കിയാണ്. തണ്ണോൻ്ന് അന്ന പൂജയ്ക്കിൽ
നഘ്പും തൈക്കലിക്കിൽ ഒരു-ബഗ്ഗളി ആരു അന്നക്കുവെ
ച്ചു് ദേഹം ശബ്ദിച്ചു. മരറാതു പല്ലി തലയിൽക്കുടി ഓഫ
ആം വിശം. ഇടത്തുകളും, ഇടത്തുകളും, തുട്ടിച്ചു...
നോഹായും ദരിഡത്തുമില്ലാത്ത പെദ്വഗതിയുടെ, വൈവാ
ഹിത്യസൂചനകൾ കണ്ടു തണ്ണോൻ്നു മനസ്സു ക്ഷേഖിച്ചു:
അംഗക്ഷാലുമായ മനോനിയമനഞ്ഞേരാട്ടുക്കി ചെയ്യാതെ
ശേഷിപ്പുജയിൽ ശിവകാരിയായ പേരി ഒക്കരിയായിരുന്നീ
രക്കയേയുള്ള എന്നു് ശ്രൂത്യമാക്ക അംഗിയാമരില്ലോ.
ഈ വസ്തു ചാക്കംഞ്ഞും തണ്ണോൻ്നു മനസ്സു പൂർണ്ണം
യിക്കം വിമപലമായിത്തീർന്നു. തണ്ണോൻ്നു ലുക്കായുടെ നീ
കംഡിലയിൽ നിന്നു് നൗരൂഹിക പടിഞ്ഞരൂപാണു്. അഭി
ബിക്കടയാളം. വെള്ളത്തവാവുന്നാളിലെ വേലിക്കേരം പ
ടിഞ്ഞരാഗക്കടലിനേയും, ഭൂരുക്കന്നാം, മാലൂത്തണ്ണാത്തുറ
മനസ്സിൽനേയും ഒരപേരാലെ ക്ഷേഖിപ്പിച്ചു. മായാവിക
ഇം ചില്ല മായാത്രപിക്കൾ അംഗുംമിക്കും നബ്യരിച്ചു
ഭീഷണി കാട്ടുന്ന എന്നു് തണ്ണോൻ്ന തന്നാനി. ധിരംഘു
വാവുമായ തണ്ണോൻ്ന ഇതുകൊണ്ടാണും കല്പണാതെ കറി
ന നിശ്ചയാട്ടുക്കി ഓഫാച്ചുന്നതിനു് സന്നദ്ധനായി.

നാട്വാഴിയും തണ്ണോൻ്നം തമ്മിൽ വച്ചുരശായിരുന്നു
വെന്നു് പറഞ്ഞുവല്ലോ. അടിയാവാക്കാൻ നാട്വാഴി

அதுரையகிலும் ஒய “அறுவூ” உள்ளிவிட்டுமென்று அது
லோபித்து வழாதுமானாயி. ஹஸ்ரஹும் போட்டுமென்று
என்ற நள்ளானாடு மலிகானிலேபுன் தீர்த்துக்கூட்டு. அது
தூண்டான் அறுவூவிட? கோட்டுமேற்றுவக்குடை கட்டுத்தில் வாழு
க்கூலைக்கால் யைக்குமாளை’ கோட்டுவசதிற்கு கார ஸ்ரீராம
ஶ்ருக்குருவுமானாக விரிசும்புக்கர்ண். நாட்சாங்கி என்று
கூடுமே. எந்தின் அங்குமத்தில் ஒய ஷூலிழ்தானி.
மாடவிமாரையும், மரா நாட்டின் புமாளிக்கூலையும் கூணி
ஆவாக்குதில் 101 குடும் விலவண்ணாந் குடுமை ஒய கெஞ்சை
மாந் நாடுக்குத்தி. ஸந்தூரை கோலாயல்வண்ணாக்கை
அவங்காநித்துப்பூஷேக்கி என்ற அரசுமதுமாயி. அநை
எதும் ஏல்லாவதும் நாடுவாழியை முவங்காளித்து” விடவு
ஷணாநாயி திருமுநிவுக்கு சென்.

நாடுவாழி “உங்கள் ஸுவமாயை?” என்று ஏல்லா
வரேந்து சொல்லித்து. “வஸ்திரிக்கானென்றுத்தி! ஏல்லா வி ஸ்
வண்ணதும் வழாரை விஶேஷமாயி!” என்று ஏல்லாவதும் அநு
ரியித்து: வி ல விலவண்ணாக்கை காந்தும் புதுக்கும் ஏடுத்து
வஸ்திரிக்கானாந் துட்டு. குடும்பத்திற்கு ஒய கஷ்டம் மாறும்
தலவொரின்று உருவாக்குவதுமிகுங்கொடி நின்றாதை நின்று.
“என்றா, கஷ்டமூன்று டாராத்துத்து? கஷ்டமின் உங்களும்
ஸுவமாயிலேபுனாளோ?” என்று கூடித்து சொல்லித்து.

“வாதைத்திழேரிக்கை” உப்பில்லாயினாதைாநித்து
எல்லாம் அப்புலாயி!” என்று கஷ்டம் குடும்பத்தை
பரமாத்மீம் பரத்தூ. கஷ்டமின்ற வினாயங்குத்தும்,
பூஜையுலியையும் நாடுவாழி மந்தூ அலிக்காநித்துக்கொ
ண்டு, என்னால் அப்புஸ்நமுவங்குத்தாந்து, அதிலும்பத்திற்கு
ஶரைக்கும்பால் யப்புக்கின்ற பூப்புத்தாந்து, நல்லாய அது
வேந்துள்ளவதேந்தாந்து நாடுவாழி பரத்தூ:--“அறவூ! எடு

எங்க நாடியில் உழுஞ்சி உள்ளகஷிக்கையள்ளா? அதே, மூன்று அரசும் வரமாயலூர். ராவிலெ கள்ளிகூ தீராம்” ஹது” பரவதற்கும் நாடுவாசி பஜ்ஜியரை வெசை” முவங்கிரிசூ யாது அதூங்கித்துதும் ஏதுக்கால எதாயிரும்.

கஷபூ முதலாயவர் ராஜயானாயிற்குத்தனை பாற்று. உஸுவாஸமல் போலெ டூவரிக்காயிகளை ராஜயானி கரண்ண அலுவி வீழுகள் பெறுவிமாஸூபி தங்களைத் தேவாரரங்களுடைய மாறும் பூத்தியபாபிபூதிசூகொள்ள டீக்கரிசை” வோகுகமாய் நிலானிலைபூத்தை அவு லங்கிசூ. அல்லது குதின்று கஷபூ முதலாயவர் ராஜயானிசூடு கை ஆரத்து” கை விஶைலமாய் முநிக்க குறு” அளிநிறிறை கிடக்கை. ஏல்லாவதும் ராயனி அனை பூபிசூ. லோகம் நிர்ஜீவமாயிடிலைபூ” வாழ்நிபூக்கை குக்கீங்கலி அவிடவிடெ கேரங்கால ஸ்து. கஷபூ மாறும் உரைகிடிடிலூ. உரக்கையைத் தமெலு ஹடறு காலினேற வலந்துகாலும், யூக்கினேற ஹடறுக்குறு சூங்கானிவிரலூம், தலண்ண கீழித் தட கூபிய வலந்துக்குறும் வசூகொள்ள விவாரமங்காயி மலன் கிடக்க. ஸ்ருக்கங்வலியூடு கந்தீங்குறுத் தமை மலூ கஷபூவெல்லா உரக்கைத்த னஜித்தும். யிரைய அது புதுப்புக்கை குக்கங் கேரங்கை ஹலூ. ஸமுட்ரங்கு கங் குலுக்கை ஹலூ. ராதியூடு கங்கைபூத்தைய யூா நிக்கைதை ஹலூ. நாடுவாசியூடு வேங்குத்தினெல்லா வா சுருவும்பூத்துக்கை ஹலீனாமாக ஜயிக்கை வெவவை தெதைக் வாவுவாகிசூகொள்ளும்” அது சுங்கிரெல்லா கிடபூ”. ஒருத்தித் தை மக்கிய தீப்புலு காளங்கள்ஸ்து. அதுகைத்தே பால்நூராஸம் கேரங்கை ஸ்து. “நவகிஸ

ലയമെംത്” മുഴപ്പെങ്ങളുടെ സ്വർമ്മാണം” ഭ്രാഹ്മി അന്തേ വിക്ഷണന്തു്. പക്ഷേ, ആ പദങ്ങൾ ഒരു സുന്ദരിയുടെ തലു. ഉഡാരഗാംഭിരായ ഒരു ഭ്രവല്ലംഗംതാണം.

രാജാവു് എക്കാക്കിയായി അഞ്ചലറ്റിക്കു് ഉടവാഴിം വാദപലവട്ടകയുമായി എങ്ങോടു തിരിച്ചിരിക്കുന്നു? അഞ്ചല എന്തിന്റെ അസമയത്തും ഈ പുറപ്പാടിന്റെ ഉഭ്രജു നെൽതു്? ഉജ്ജപലപ്പുമൊയി വിളക്കുന്ന വധം എന്തി നു്? സ്പരക്ഷയേണ്ടു്? തിരുമെന്തി, കുറപ്പു മുതലായവർ കിടന്നിരുന്ന മറിയുടെ നേരെയാണെഴുന്നുള്ളുന്നതു്. അംഗത്വപരമായ ചില പഴയ ധർമ്മശാസ്ത്രക്രത്താക്കമാർച്ച വരി, വണ്ണന മുതലായവയേയും രാജയമ്മങ്ങളാക്കി വർഷിച്ചിട്ടുണ്ടെല്ലോ. അങ്ങനെ വല്ലതുമായിരിക്കുമെന്തിരുന്നുണ്ടിൽ കുതിരിക്കാണ്ടു പുരപ്പട്ടിരിക്കുന്നതു്? ജിജ്ഞാസയോടെ നമ്മകൾ തിരുമെന്തിയെ അനുഗമിക്കാം.

ജാതിനിലാബന്ധിലും സ്വജ്ഞപ്പിസ്ത്രിയം പരിതഃ സമിതിക്കുള്ള മറന്ന ചിന്താപരമായികിടക്കുന്ന കുറപ്പു് മറിക്കുള്ളിൽ നാട്വാഴി പ്രവേശിച്ച വിവരം അർത്ഥാം തേയില്ല. കുറപ്പുണ്ടെന്ന ക്രിക്കറു തുറന്നിരിക്കുന്നതു് കീപപ്രകാരത്താൽ നാട്വാഴി സ്വജ്ഞമായി കണ്ടു. തന്നെ കണ്ണിട്ടും നിയുലഗായി കിടക്കുന്ന അവസ്ഥ ഓത്തു് നാട്വാഴി കുറപ്പുണ്ടെന്ന സത്തിപം എത്തിരെയക്കിലും നാംശയ ഗ്രൂപ്പായി തിന്നപോയി. നാട്വാഴി കുറപ്പുണ്ടെന്ന നേരെ വാദം നീട്ടി വാളിഞ്ഞെന്ന മനക്കാണ്ടു കുറപ്പുണ്ടെന്നു അധിക്രോന്ത സ്വന്തമായി. പെട്ടുന്നു് പ്രഖ്യാലനായാളപാലെ കുറപ്പു ചുട്ട. എഴുന്നേറു നാട്വാഴിയെ നമസ്ക്രിച്ചു. തന്റെ പിന്നാലെ ചെല്ലുന്നതിനു് ആംഗ്രോക്കാണിച്ചു കൊണ്ടു് നാട്വാഴി ഒടനു. കുറപ്പു അനുഗമിച്ചു. സംശ്ലി

പേരുകായി സാജയാന്ത്രികിൽ സ്പെക്കാന്തുമായ ഒരു മറിക്കുക തെത്തി. വിളക്കം, വാഴ്ചം, ഒരു പീംത്തിനേൽ വച്ചു കൊണ്ട് നാട്ടവാഴി പറഞ്ഞു:—“കുറപ്പു, നിങ്ങളെ പരി കഷിക്കാനായ് ട്രാം” ഹന്നതെത സഭ്യനടത്തിയതു്. എ തെക്കിലും ഒരു കുറി ഉച്ചിസ്താതെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കണമെന്ന് ഞാൻ പ്രത്യേകം എൻപ്പാടുചെയ്തിനും. ഉച്ചിക്കുട്ടി കേൾക്കണം കഴിക്കുന്നവർ നമ്മുടെ പ്രജകളിൽ എത്രും പറഞ്ഞായിരിക്കും എന്ന പരിക്ഷിക്കാനായാണ് അങ്ങനെ ചെയ്തു്. കുറപ്പു മാത്രം പരിക്ഷയിൽ ജയിച്ചു് കുറപ്പിക്കുന്ന യോഗ്യതക്കുള്ളം ഡിരതയേയും കുറിച്ചു് നാം ധാരാളം കേട്ടിട്ടണ്ടു് അതു് പ്രത്യേകതിലുന്നവുമായി. നാം വന്നപ്പോൾ കുറപ്പു ഉറക്കുകയായിരുന്നു, ഉണ്ടാക്കിട്ടിയാണോ? ഉറങ്ങിയിരുന്നില്ല; റിഖ്യുയംതന്നേ.”

കുറപ്പു:—“തിരക്കുന്നിൽനിന്നു മാത്രത ശേഷം അടക്കാനു് ഉറക്കുമണ്ഡായതേതു ഇല്ല. കല്പിച്ചു ചോദിച്ചു വോല്ല തിരിക്കുന്ന അത്മവും, ഉദ്ദേശ്യവും എന്നായിരിക്കാമെന്നു് ആലോചിച്ചു് ഒരു പിടിയും കിട്ടാതെ അടക്കിയൻ ചിന്നാപരമായി കിടക്കുകയായിരുന്നു.

നാട്ടവാഴി:—മറദശ്ശവക്ഷി അതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കണമെന്നതാണെന്ന തോന്തിനില്ലപ്പേണ്ടു. കുറപ്പു് എ വന്നാകെ ആലോചിച്ചു്?

കുറപ്പു:—“സഭ്യനട കരവും കരവും പറയുന്നതു് അക്കും രസമായിരിക്കയില്ല. ഇരു നീരിസം കൊണ്ടല്ല തിരക്കന്നല്ലിൽനിന്നു് അങ്ങനെ അരകളിച്ചേയ്യുതെന്നു് അടക്കിയൻ ആലും തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. നീരിസ ചൊയ്യപ്പാലും തിരക്കുവന്തിൽ അടക്കിയൻ കണ്ണില്ല. എങ്കിലും മനസ്സിലും തിരക്കുവന്നല്ലിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. തിരക്കുവന്നല്ലിലെ ഉച്ചും ചോരം തിരുന്നവരിൽ ആ

രോ ഉചിതക്കേട്ട് കാണിച്ചിട്ടിട്ടു്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം അങ്ങനെ അരയച്ചിത്രപ്പുണ്ടാനു് അടിയൻ തീയമായിച്ചു. ആരാധിരിക്കണമാനു് അടിയൻ എത്ര ആലോച്ചിച്ചിട്ടും ഒരു തുച്ചവും ഉണ്ടായില്ല.

നാട്വാഴി:--മാലുത്തണ്ണാനെ കുറപ്പു് അടിയുമല്ലോ?
കുറപ്പു്:--അടിയൻ.

നാട്വാഴി:--അവനെക്കുറിച്ചുനാണു് കുറപ്പിനും അഭിപ്രായം?

കുറപ്പു്:--അവനെന്ന അടിയൻ നല്ല പരിചയമുണ്ടു്.
നല്ല ബുദ്ധിമാനം, സമർപ്പണം, അഭ്യാസിയുമായ ഒരു തണ്ണാനാണു്. വൈരനിന്ത്യാതനബ്ലഡി വള്ള ഒരു ഉണ്ണണ്ണ മാത്രമെ ഒരു ദോഷം അവനെക്കുറിച്ചു പറയാനുള്ളി. പ്രതിപക്ഷികരംകൂ്, പ്രാണം ഒരു കാലത്തു്, അവൻ വിജയം സമ്പത്തിച്ച കൊട്ട ക്ഷേക്കയില്ല.

നാട്വാഴി:--അവൻ അരുംകാരം ജനസ്താധിനവും ധാരാളമാണോ?

കുറപ്പു്:--അരുംകാർ വളരെ അധികം എപ്പോഴും ക്രീട ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. വേണമെക്കിൽ, എത്രപേരെ ശേഖരിക്കുന്നതിനും അവൻ ഒരു പ്രാണബുമില്ല.

നാട്വാഴി:--കുറപ്പിനു തണ്ണാനെക്കുറിച്ചു ഏറ്റുഹമ്മാണോ?
കുറപ്പു്:അടിയൻ പരിചയമുണ്ടെന്നുള്ളി. ഏറ്റുഹി കാൻ സംഗതിയും, സന്ദർഭമുണ്ടായാട്ടില്ല.

നാട്വാഴി:--അതെട്ട്, നാാം ഒരു കാൺം കുറപ്പിനെ രേഖ പ്രിച്ചാൽ അതു സാധിച്ചു വരാമോ?

കുറപ്പു്:--കല്പനപോലെ ചെയ്യാം.

നാട്ടവാഴി:—സത്യം ചെയ്യുന്നം.

ഇംഗ്ലീഷ് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തിരുവാഴി ഉണ്ടി വിള കുഠിൽ ദിവത്തിനു സമീചപ്പവും. കരുപ്പ് “പൊന്നാണു വിളക്കാണു” എന്ന സത്യവും ചെയ്യു.

നാട്ടവാഴി:—ഇന്നുംതുതിക്കുന്ന എഴും നാംപാക്കക്കത്താൻ തന്മാന്നുന്ന തല കൊണ്ടുവന്നു കാണിക്കണം. ഇതാ, ഈ വാദം ഏകാണ്ടുപോം യേജുാളി.

നാട്ടവാഴി ഇംഗ്ലീഷ് പറഞ്ഞു വിരുദ്ധിച്ചു. കരുപ്പ് ശയനസ്ഥലത്തേക്കാം ചൊണ്ടി. പ്രഭാതത്തിൽ എല്ലാവരം ഉണ്ണാൻ നാട്ടവാഴിയെ മുഖം കാണിച്ചു യാത്രയായി.

മിവസാദം റണ്ടുനു കഴിഞ്ഞു. നാട്ടവാഴി തന്നെ എല്ലിച്ചു ജോലി ഉണ്ടായെ കരുപ്പിനു ഒരു മിതകരമായിരുന്നു. സത്യം ചെയ്യുപോയ സമിതിക്കു പദ്ധതി പിളിച്ചിട്ടുണ്ടായില്ല. സത്യപരിപാലനത്തിനു : ശ്രൂദിക്കു കത്തനു. ഭവിഷ്യത്തു എന്തുകൂടിലും ആയിക്കൊള്ളുന്നു. എങ്ങനെയാണു? കാഞ്ഞർ നീവിലും ചുരുക്കിയില്ല. ഒററ്റിമിഞ്ഞു കിട്ടിയാലും അല്ലാനിയായ അവനെ കാണും ചെയ്യുന്നു കഴിയുകയില്ലും. ആച്ചേ..... മേനോനമാണി ആരോഗ്യാവിക്കാം. എന്നു നിശ്ചിച്ചുകൊണ്ട് കരുപ്പ് മേനോന്നുറ വീട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. മേനോനു കണ്ടു. മേനോനു വലിഞ്ഞായ അല്ലാനിയായിരുന്നു. തണ്ടാബന ഇക്കിടനു അല്ലാസബലം അംഗീരത്തിനുമില്ല. റണ്ടുപേരും കൈമിച്ചു വളരെക്കറം ഗ്രൂം ലോപനകൾ നടന്നു. ഓഷ്രിട്ട് നേരു, സാധ്യമല്ലെന്നു റണ്ടുപേരും തീജമാനിച്ചു. ഹാരമാർ മുഖവന തണ്ടാന്നു വാസസ്ഥലത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ അനേപ്പശിച്ചുവിഞ്ഞു. ചൂയത്തിനു കണിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഉത്സവമാണെന്നും അനു

എല്ലാവരം ഉത്സവത്തിനു പ്രാക്കരണം തണ്ടാൻ മാത്രം ശക്തിപ്പൂജയ്ക്ക് മടങ്ങിവരുമെന്നും അറിഞ്ഞു.

ഉത്സവപിവസ്ഥായി. കരപ്പും മേനോനമായി തിച്ചു. കൊട്ടവാതിലുകളിലും പട്ടനായ്ക്കുളും ഒക്കെ ദ്വാരാ വിഷമം. അവയുടെ വാക്കുന്നം. അതിനെന്നതാണ് വിലു? ക്രിതാടിദ്രോഹിയിൽയും ദേശവുകുത്തനെ അവിടെ പോയി. ക്രിതാടി പ്രമാണിയെ കണ്ടു. കരപ്പും എൻ്റെ അതിനും അവനോട് അവവൻ്റെ എന്നുവേണ്ട നുറേറ്റനു നോവാനു തന്ത്രിക്കുളും അവവായിച്ചു വാങ്ങി. കരാ കൊപ്പായും ഉണക്കമീനം ശേഖരാച്ചു. അവയിൽ ‘നാവടക്കം’ മന്ത്രവും ഒപ്പിച്ചുവാങ്ങി. ഇങ്ങനെ 101 മുത്തികളിലും കരപ്പും മേനോനം കൊപ്പായും കയവാട്ടമായി. മാലൂത്തണ്ടാൻറെ ലക്ഷ്യിലേയ്ക്കു യുദ്ധാത്മ പുരപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു.

തണ്ടാൻ പക്കലെ പരിവാരസമേതം ഉത്സവത്തിനു ‘പോയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ കൊട്ടവാതിൽ കാവൽക്കാരായ ശ്രൂനകവിരമാരല്ലാതെ തണ്ടാൻറെ പട്ടികയെ ആയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കൈപ്പായുണ്ട്, കയവാട്ടണ്ട്, അവയിൽ നാവടക്കം മന്ത്രമുണ്ട്. നായ്ക്കം കൈക്രൂലിക്കാരായ ഉദ്ഘാഗസ്ഥമാരപോലെ നാമോനം കണ്ടുമില്ല കേടുമില്ല എന്നമട്ടിൽ പ്രാംബിച്ചു വാലു മാട്ടി കുപ്പിനും മേനോനും വഴിതെള്ളാച്ചു കൊടുത്തു. അവർ അകത്തു കടന്നു. തണ്ടാൻ ഉണ്ണഞ്ഞിച്ചു ‘കല കൈഴിയുന്ന’സ്ഥലത്തു ഒരു വലിയ കാന്താരിമുള്ളുക വള്ളും പട്ടം കടപോലെ നിന്നിരുന്നു. അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ കരപ്പും മേനോനും കടന്നിരുന്നു. ഗാന്ധാരി തബന്റെ എന്നുവേണ്ടതിനുള്ളേയും എന്നപോലെ കാന്താരിമുള്ളുക 101 സേവാമുത്തികളും തബന്റെ ഗർഭത്തിൽ വധിച്ചു നാഡിച്ചു.

തണ്ടാൻ മടങ്ങിവാനു പൂശയും ഉണ്ണം കഴിഞ്ഞു
(മല്യമാംസാർ) കൈകളുകാൻ കലശപ്പാനുമായി കാ
ന്താരിമുളകിണ്ടു നാമീപം അണ്ണംതു. കനിഞ്ഞ ദയ
കൈ ചൗളിച്ചു കവിഡക്കുണ്ട്. കളിച്ചു, കടങ്ങുകെട്ടി,
പുഡം ചുട്ടി പൂക്കോട്ട് ദിനനു കടക ഉലഗറിക്കലേപാലെ
മുന്നു ഉലഞ്ഞു വീണു. കരുപ്പു മുന്നു കരിച്ചു കടക
യും ചുറാപ്പിച്ചിച്ചു വാഴുകുണ്ടു കഴിഞ്ഞതു. അന്തു
ദേഹം ധീരം കരുപ്പു കാണിച്ചു എക്കിലും കുടമയോടെ
തുകിയെടുത്ത തണ്ടാൻ മുഖവും ആ മുഖത്തു് അടയാ
ന്നപോകന കരുകളിൽ നിന്നും പുരപ്പട്ട ലിപ്പിയും
പെട്ടുനു കണ്ണപ്പാർ മുൻചമിതന്നായി അംഗീകാരം നിലന്തു
പതിച്ചു. അഞ്ചാസിയായ മേനോൻ കരുപ്പിനെ എടുത്തു
ചുമലിലിട്ടുകൊണ്ടു പുറത്തെല്ലു പാഞ്ഞു.

തണ്ടാൻ ദ്രുതം ചഞ്ചല വട്ടകയും പിടിച്ചുകൊ
ണ്ടു അകലെ നില്പിയായിരുന്നു. മേനോൻ ബാടിപ്പോകു
ന്നതു കണ്ടു എന്നാണ് “കമയേനാർജാൻ ദോക്കിയ
പ്പോഴും” തണ്ടാൻ തല പോയ കമ അവൻ അറി
ഞ്ഞ തുടങ്ങുന്നതു് വീണുകിടക്കുന്ന തണ്ടാൻ അടു
ക്കാരി ദോക്കിയപ്പോരു തല കാണുന്നില്ല.
“അഞ്ചു, പതിഞ്ചു” എന്ന എടുന്നാട്ടു മട്ടി മുഴങ്ങുമാറു്
ദയ വിളിയും വിളിച്ചു ദ്രുതം മേനോൻ പിന്നാലെ
പാഞ്ഞു. മേനോൻ ദയ ഒന്നാന്തരം ഷട്കാരണംകൂടിയാ
യിരുന്നതിനാൽ കരുപ്പിനേന്തും കൊണ്ടു് അനായാസമന
അംഗീകാരം കോട്ടയ്ക്കു വെളിയിൽ എത്തി. മാംസജു ശരീര
നായ കരുപ്പിന്നു ഇഷയക്കട്ടിപ്പോലും ചേമവും അ
പ്പോഴും അധികം ഹാടിക്കാണ്ടിയുന്ന തണ്ടാൻ ശീരസ്സും
വധിച്ചുകൊണ്ടു് അഞ്ചാസിയെക്കിലും അധികനേരം ഓ
ടാനു മേനോൻ കഴിഞ്ഞവില്ല. അക്കിയുടെ കടകപാലെ

പടന്ന് പുത്രം നിലാവെളിച്ചതിനു തുല്യതയാണ് ടാ ഫ്രിപ്പാരെത വഴിവിട്ട് നിന്ന് കമ്മ ഒരു പുന്നദിക്കാൻ തണ്ടിൽ കുറ്റിക്കെ കൊണ്ടുവെന്ന കിട്ടു. അപ്പും ഒരു കുത്താടിപ്രമാണിയോട് ആവാഹിച്ചു വാങ്ങിയിരുന്ന 101 കുത്തികളിടുന്ന ശക്തികൊണ്ടു കുറ്റിക്കെ ഭോധ മുണ്ടായി. കാര്യം സാധിച്ചു എന്നാൽ സങ്ഗതാഘവം ആയം താഴെ അംഗീകാരമിക്കുന്നില്ലെന്നാൽ. ആദ്യം സദ്ധം കൂർഖിലാവിൽ പുമ്പാമേറു വജന വാടക്കാറും, മേരും സാന്നില്ലവും ദിന്തികളിടുന്ന സമാധാനവും ദേഹ കുടി കുറ്റിക്കെന്നു കുറിഞ്ഞു പോകി അഭ്യുമനത ഉത്സാഹാരിതനാകിത്തീരു.

മോനോ:— മുവിടെ താമസിക്കുക വെടിപ്പല്ല. തണ്ടാൻറെ ഭൂത്യും മുഖേന ദാത്തമാനം മുപ്പാർഡ ക്ഷേത്രത്തിൽ എത്തിയിരിക്കും.

കുർബാന:— ചല്ല വിധ്യന്ദിയം പുതുക്കാട്ട് വാരം കടന്നാൽ പിന്ന നമുക്കു അധികം ഭാഗപ്പുടാനില്ല. എന്താണു് അകലെ ഒരു പ്രകാശം കാണുന്നതു്?

മേനോ:— എങ്കിലും ഒരു വീട്ടിനു തീപിട്ടിച്ചു എന്ന ഒരാനാണു്.

കുർബാന:— അതാണു നോക്കു. വേരു ഒരു വീട്ടിനുകൂടി രീക്കത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

മേനോ:— ഒവരു ഒരു വീട്ടല്ല. നീം, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാലു, അഞ്ചു വീടിനു തീ കുത്തിയിരിക്കുന്നു.

കുർബാന:— മേനോനെ! ശതിച്ചു. തണ്ടാൻറെ ആദക്കാർ നമുക്കു അഭ്യന്തരാഘിച്ചു പുരപ്പുട്ടിരിക്കുന്നു. നമുക്കു പോകിയാണു വെളിച്ചും വേണമെന്നു വച്ചു വീടുകൾക്കു രീ കൊള്ളിയിരിക്കുന്നും.

മേനോ : - നിലാചവളിച്ചുമിച്ചുപ്പാർ പിന്ന ഇം വേല
എന്തിനാണ്?

കുട : - കുംഭൻലിലാവാൻ പ്രകാശമേരുമെക്കിലും അതിന
തക്കവാണീ തണ്ടലുപ്പേരുടാൽ ഇങ്കും ഏറിയിരിക്കും.
അതാ! അതാ! ഇങ്ങോടു നാം പോന്നവഴിക്കുള്ള
വിട്ടുക്കൊള്ളുകയേ തീ അടിച്ചിരിക്കും.

മേനോ : — ഓടാം അതാ തണ്ടാൻറെ പട്ടികളുടെ കുറ
യൽ കേൾക്കുന്നു. കന്നാന്തരം ദേവടനായ്ക്കുണ്ടാണ്.
അവധെ അഴിച്ചു വിട്ടിരിക്കാം. ചോരയുടെ മണം
പിടിച്ചു അവ ഒരു നിമിഷത്തിനകം നമ്മുടെ അട്ട
കുറ എത്തും. നാവടക്കമൊന്നും അപ്പോൾ ഫലി
ക്കയില്ല.

ക്കുഡൻറെ തലയുടെ വീരഭദ്രന്മുഖാലെ കുറപ്പും
സഹായി മേനോനും മുന്നും പുന്നകമായി ദേഹം വടക്കേം
ടോട്ടി. തണ്ടാൻറെ ആറ്റംകാരം പട്ടികളും ചേരുതുള്ളി
കുറ ഇന്നിറവീണ ധാരം വഴിനോക്കി വഴിക്കുള്ള
വിട്ടുകയിൽ തീകൊള്ളുന്നതി പ്രകാശമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു പിന്നാ
ലെ പാതയും.

കുറപ്പും മേനോനും പുന്നകാടു ഹാലിന്റെ കുറ
ജ്ഞാനത്തി. തൊണ്ടിം മടലും ചപ്പും ചവും വീണും ചീഞ്ഞതു
സംശയം ചൂലിലെ ബഹുമാനം കുറയ്ക്കുന്ന രഹാധിരം അട്ട
വിതം ഉള്ളതായിരുന്നു. തണ്ടുടെ ചോര കന്നായിക്കുടി
ക്കാൻ ഉമരത്തരായി പ്രിന്നാലെ പാതയും വരുന്നു
നെന്നു തണ്ടു തണ്ടു നും കുറയ്ക്കുണ്ടും കുറയ്ക്കുണ്ടും
മേനോനും ചൂലിൽ ചൂടി മുണ്ടിയതും വേദനായ്ക്കും ചൂ
ലിൽ എത്തിയതും ചുകകാലാന്തിലായിരുന്നു. നായ്ക്കുടെ
കരയിലും കരിച്ചു ചാട്ടവും കണ്ണു തണ്ടാൻറെ ഭ്രംഗമായം

ആനുതന്നായമായി ടെനവധി ജനങ്ങൾ അഴപ്പാഴയ്ക്ക്
ചാലിൻകരയ്ക്ക് എത്തിക്കുട്ടി. ചിലർ വെള്ളത്ത് രു
ചാടി ‘ക്കാളി’ ഇട്ട് നോക്കാം. ചിലർ വെട്ടനായ്ക്കുളം
നിശ്ച മരകരെ എത്തി കുറപ്പം മററം കടന്നപോയിട്ട്
ഞാം എന്ന പരിശേഷന നടത്തി. നിശ്ചയമായിട്ടും
അവർ ചാലിൽതനെയിണ്ട്. വലയിട്ട് നോക്കണം എന്ന
നീതിക്കമാറിശ്ച വലകൾ വാക്കരി ചാലുമുഴുവൻ അണിച്ചു.
എത്രക്കാലമായി അതിൽ വിശ്വകിടനിയന്ന പദ്ധതം വ
വരം തവള അട്ട മിതലായ ആളുകളിലോ കരയ്ക്കുകയറി.
കുറപ്പിനന്നയാകട്ടെ എമനോനെന്നയാകട്ടെ ചാലിൽ ഫേഡ
ഞം കണ്ണില്ല. അനുഭാതിജ്ഞം പിറേനനാടം അസ്ത്രമയം
വരെയും ചാലിൽ വീണ്ടും വലയിട്ടും അംഗപ്പശ്വാം
നടത്തി. ഒരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. ശത്രുക്കളെ കണ്ണകി
ട്ടിയില്ലെങ്കിലും അവർ ആരാബണന്ന ആരാഞ്ഞില്ലെങ്കിലും
തണ്ണാൻറെ തല മാത്രം തിരിയെ കിട്ടിയാൽ മതിയെന്ന
അംദ്രമത്തിന്റെ ഷസ്യകളിലോ സ്നേഹിതന്മാരം ആരു
മിച്ചു. അവക്കെട അറിവിൽ പെട്ടിട്ടിള്ള സകല പേരു
നുകേം ദേവികൾക്കും നേർച്ചുകളിലോ കാണിക്കുകളിലോ വഴി
പാടുകളിലോ നോൺ. നേർച്ചുകളാക്കെ ‘പാലം കഴിയും
വരെ കൈകയോടെ’ എന്ന മട്ടിലായിപ്പായതുകൊണ്ടു
കുത്താടിയുത്തികളുടെ പ്രലാഭംകൊണ്ടോ എവന്നൊന്ന്
വക്കുംകൈ ‘പ്രസാദം’ നിംബാതുമായിയന്ന. സസ്യ
ഡോട്ടുട്ട് എല്ലാവരും വാടി വിഷണ്ടാരായി വീട്ടിലേയ്ക്ക്
തിരിച്ചു. എക്കിലും അന്ന രാത്രിയും പിറേനനാടം പക
ലുംകുട്ടി ചാലിൽ കാവലുണ്ടായിരിക്കുണ്ടെന്നു് തീർച്ച
യാക്കി അതിനവേണ്ട ആരംക്കാരയും വെട്ടനായ്ക്കുള്ളും
നിംബാഗ്രിച്ചു. പിറേനനാടം വൈക്കുന്നരം വരെ ടിപ്പു
മായം ഗായ്ക്കിലും പുതുക്കാട്ടചാലിന്റെ ഖുങ്കരകളിലും

പേരിലും സഹവർത്തി. വഴ്ല്ലടങ്കളും ഒരു കമ്മിറ്റിയോ ഒരു ചെരക്കുല്ലാലമായോയും ഉണ്ടായാൽ മതി ഉടനെ അഭിവിദ്ധി ചെയ്യാൻ പാലാലും അംഗപ്രശ്നങ്ങൾ നടക്കി. നാഡിയോടുകൂടി ഭ്രത്യമായം നായ്ക്കുളാട്ടാനാനിച്ചു ‘നാ മന്തയിൽ പോതുവാലെ’ മടങ്ങി മാലുരിൽ എത്തി. തണ്ടാൻറും തല വില്ലാത്ത ഉടൽ ഒരു പ്രതിമയോ ദൗനിച്ചു ഭംഗംനെതിനൊത്തെ കമ്മണ്ണം നടത്തി ചെമ്പിപ്പിച്ചു.

കരപ്പിന്നറയും മേഖലാൻനായും കുമ ചുരക്കിപ്പു രഖാം. നെന്നരഹത്തിയും രണ്ട് പകലും അവർ നിരാഹാരയും ഒരു അതുക്കുണ്ട് ജലനിമഗ്നരാണക്കിലും കുളപ്പിപാസാപീഡിതയും ആവി പുതുക്കാട്ട മാലിന്തനെന കഴിച്ചു കുട്ടി. മുഖ്യാനാ നാലേം തവണ അവരുടെ പേരുത്തിൽ തൊട്ട് തൊട്ടില്ല എന്ന മട്ടിൽ വച്ചകൾ വിണിട്ടുണ്ട്. ആത്രാടിമുന്തിരികളുടെ ദിവ്യപ്രഥമകൊണ്ട് മുത്തു പിന്നറ വായിത്തനിന്നും അശവർ ഒരു തലനായവണ്ണും ആകലപത്തിൽ രക്ഷപ്പെട്ടുനിന്നും എന്ന പറഞ്ഞതുൽക്കു കഴിഞ്ഞതല്ലോ. എന്നതു കരപ്പിനും മേഖലയും വെള്ളത്തിൽ ശരുക്കൾ ഉണ്ടായിപ്പെട്ടു പറഞ്ഞതുകൂടാ. ജലജലുക്കങ്ങൾ അവരുടെ പാലാലുമണ്ണുകും പൊതിത്തെന്തു. ശ്രീരംകൃഷ്ണകൊണ്ട് ഉണ്ടാവി ചെട്ടകമംഞ്ചപാലെ അവരുടെ ശരീരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ദിഷ്ടക്കിളിത്തും ഹല്ലാത്തതുമായ ഫൊരമുഴുവൻ അടുക്കൾ ഉണ്ടാവിക്കേണ്ടിച്ചു. ശിരത്തിൽ രക്തം കരയുംതോറം കുളക്കപ്പിപാസകളും ക്ഷീണിവും വല്ലിച്ചുവന്നു തണ്ടാൻറും ഭ്രത്യമായം നായ്ക്കുളാട്ടുകൊണ്ടു പൊയ്ക്കുണ്ടെന്തു എന്ന നിശ്ചയം വന്നിട്ടും അവക്കു കരയുടുക്കയറാൻ ബൈംബുണ്ടാക്കിപ്പു. അവർ കിടന്നതിനും സമീപം ഒരു ചെത്തുതെങ്ങുണ്ടായിരുന്നു. അന്തിക്കണ്ണാട്ടക്കണ്ണവൻ ഒരു പോവൻ വന്നു തെ

ങ്ങിൽ കൂപ്പ് തലപെടാക്കി ഒരു കരിക്ക വേണ്ട മെന്ന അനുഗ്രഹ കാണിച്ചു. അപ്പൻ ഒരു കരിക്കാത്തു അതിന്റെ കിഴിച്ചു വെള്ളംകളുണ്ടെന്നു നിറയെ മധുബാംഗിച്ചു അടപ്പമിട്ട് തെണ്ണിഞ്ഞർ മണം ലിംഗം എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. ഈ ചോവൻ കൂപ്പിഞ്ഞു, ഒരു ശത്രുതന്നും തണ്ടാഞ്ഞർ ഉയ്ക്കപ്പത്തിൽ അസാധിപ്പിച്ചുവുമായിരുന്നു. അവൻ കമ്മ മുഴുവൻ മനസ്സിലായി. അവൻ കൈച്ചടക്കത്തു താഴെ ഇരഞ്ഞി ഇഞ്ചുഡിയിട്ട് മട്ടാഖിരായമെന്ന് ആഗ്രഹംകാണിച്ചുകൊണ്ട് പോകി. അവൻ ഏഴരു ശിക്കിട്ടു മട്ടാഖിവന്നു. കൂപ്പിനേന്നും മേന്നാനേന്നും പിടിച്ചു കരയ്ക്കുയറി അടിമട്ടി ആടിക്കളിക്കുന്ന അംവാഞ്ചലാട്ടക്കു പാതാളിഗത്തിൽനിന്നും പണ്ടിപാഞ്ച സിത്രയുഗത്തിലും മറ്റൊരു പൊങ്ങിവരുമായിരുന്ന നാഗരജാക്കന്മാരഭ്യും ലെ കൂപ്പും ജീളകക്കവചനായി ഒരു കുളിയും വാഴം മരക്കുയീൽ തണ്ടാഞ്ഞർ ശിരസ്സുമായി ചാലിയിൽനിന്നും കയറിവന്നു വരവുക്കണ്ട് ചോവൻന്റെ ജീവനെന്നും പിടച്ചു. കൂപ്പിനേന്നും ശമ്രണാനേന്നും അവൻ അശ്വന്നർ വിട്ടിക്കുകൊണ്ടപോകി. ചുണ്ണാമ്പുതൊട്ട് ആട്ടകളിടുന്ന കടിപിട്ടവിച്ചു എണ്ണും മെഴുകൾമിട്ട് ചുട്ടവെള്ളിത്തിൽ അവരുടെ കുളിപ്പിച്ചു. അംഗി വരത്തു പൊടിച്ചു വെള്ളിച്ചുകരയും മധുവുമായി തുണ്ടിലയ്ക്കുത്തു വിളിപ്പി അവരുടെ ഉട്ടി.

തിരവാതിരന്നാളിൽ പാതിരായ്ക്കാണ് നാട്വാഴിയോട് എഴാംനാഡി മുഴുവനാക്കുമ്പു തണ്ടാഞ്ഞർ തലകൊണ്ടുവരുന്ന തിരമുത്തുക്കാളും വെയ്ക്കാനെന്നു തന്നെന്നു തലപണ്ണയംവെച്ചു കൂപ്പു സത്രംമെയ്ക്കുത്ത്. അനും അത്തമായി. അത്തന്നും അല്ലരാത്രിയാവുമേഖല എഴാംനാഡി ഒരു ദിനിയാവും. അതിനാൽ വിശ്വസ്താരിയിൽമേഘം ക്ഷീണം തിക്കാൻ താമസിക്കാതെ കൂപ്പു മെംബുചന്നും ചോവ

നേയും കൂട്ടിച്ചുവകാണ്ട നേരെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു തിരിച്ചു.

തണ്ണാൻറെ തലച്ചോറ കമ നാട്വാഴി അറിത്തി രിക്ഷനു കുറപ്പു പോയവാഴി എത്തന്നാറിയാതെ അട്ടേരം വിഷ്ണുധായി വിചാരമണനായി പള്ളിയായിൽ ശാഖയും പയാനങ്ങളിൽ നിറ്റാഹീനനായി കിടന്നഴലുണ്ട്. അരല്ല രാത്രിയായി; പള്ളിയിൽ വിചാരിപ്പുകാരൻ പത്രക്കൈ തിരുമുന്നിൽ അട്ടത്തുചെല്ലുന്ന നാട്വാഴി ചാടി എഴുന്നേരു വിളുക്കു തെളിക്കാൻ കല്പനകാട്ടത്തിട്ട് ‘കുറപ്പുവനോ’ എന്ന ചോദിച്ചു. “അട്ടിയൻ” എന്ന വിചാരിപ്പുകാർ മരപടി പറഞ്ഞു. വഞ്ചലവട്ടകയമായി നാട്വാഴി പുറത്തേക്കുള്ളൂന്നാണ്. തിരുവാതിക്കുളും കുറപ്പുമായി ഗ്രാമ സംഭാഷണം നടത്തിയ മുറിക്കെത്തു ചെന്നുചെന്ന് കുറപ്പു പിന്നാലെ എത്തി. തണ്ണാൻറെ തലയും ആരു തലയെടുക്കാൻ കല്പിച്ചുവകാട്ടതു വാഴ്തും തിരുമുള്ളുവെച്ചു വന്നാണ്.

നാട്വാഴി തിരുക്കിൽ വിരഞ്ഞവച്ചുവകാണ്ട “അ ദോം! ഇവൻറെ തലയിരിക്കുന്നോരും എൻ്റെന്നു തല എ അപനെ പോങ്കും” എന്ന ആഗ്രഹത്തോടെ ആത്മഗതമായി പറഞ്ഞുപോയി.

അനന്തരം നടന്ന കമഞ്ചാക്കൈ കുറപ്പു സവിസ്തൃം തിരുമന്ത്രാലിയിച്ചു. എല്ലാം വിവരമായും സാവകാൾ മായും കേട്ട മനസ്സിലാക്കിയഞ്ചേഷം തിരുവുള്ളിം തെളി തെരു നാട്വാഴി ചോദിച്ചു:—

“നമ്മുടെ അധികാരത്തെ ധിക്കരിച്ചു നടക്കാൻ ഒക്ഷനാഡു തണ്ണാൻറെ ശ്രിരാഘവമംചെയ്യു ധീരനായ കുറപ്പിനു നാം എന്നെന്നാൽ പ്രത്പുപകാരമാണു ചെങ്ങുണ്ടതു”

എ:—തിരുമെക്കി, തിരുവുള്ളിത്തിൽ അപനെന്ന വല്ലതും

കല്ലിച്ച വിഹാരിച്ചിട്ടുള്ളപദ്ധതി അല്ലെങ്കിൽ അടിയൻറ പ്രാണരക്ഷാപദ്ധതി ആ ചോവനാണ് “തീരമനസ്തിതനിന്നു എഞ്ചെങ്കിലും കല്ലിച്ച കൊടുക്കേണ്ടതു”.

നാട്:—ശുച്ചട്ട. കുറപ്പിന്നെന്റെ ഇഷ്ടിംഗാലെ ചെയ്യാം.
അവനെവിട.

കുറപ്പി ചോവനേയും മേം നന്ദിയും തിരമുന്പിൽ കൊണ്ടുചെന്നു. രണ്ടുപേരെയും അഭിചാർജിച്ച നാട്വാഴി വളരെയൊക്കെ പ്രസംഗിച്ചു. അനുന്നതരം ചോവനോട് “നിന്നെന്നെങ്കില്ലുമാണ്” നാം ചെയ്യേണ്ടതു” എന്ന കല്ലിച്ച ചോദിച്ചു.

ചോവൻ: താഴെവരുമ്പുകാറു ചില പദവികൾ ലഭിക്കണമെന്ന പ്രാത്യേകിച്ചു—“കത്തിപ്പിടിയിൽ പൊന്ന കെട്ടിച്ച തെങ്ങുചെത്തുന്നതിനു അന്ന ചാലം ഉണ്ടാവണും”
നാട്:—(ഉന്നഹാന്തനേരാട) ശുച്ചട്ട, അഞ്ചെന്ന ചെയ്യു കൊള്ളാം. പിന്നെ വല്ലതുമുണ്ടാ?

ചോവൻ:—അടിയന്നു എല്ലാവായം ‘അച്ചുന്’ എന്ന വിളിക്കണം. കള്ളപ്പുഞ്ചിലുള്ള അറപ്പുടിയിൽ ശംഖു മുടു കൊതിച്ചിച്ചതരണും. പുത്രപ്പാക്കട്ട, പിടി മൊന്ത, മഞ്ഞലവിളക്ക മുതലായവ എടപ്പിച്ചു വാളും പരിശയും പിടിച്ചു കൂടക്കാം കല്ലന്നു ണാവണാം.

ചോവൻ ചോദിച്ച വാങ്ങെള്ളും അവനു നൽകി. മേംനാം വലിയ കാൽഞ്ഞാഞ്ഞാം ചോദിച്ചില്ല. താനു അരരിവെച്ചാൽ ആരം ഉണ്ടാണും എന്നു കൈ അന്നറമ്മ മാത്രമേ അഞ്ചേമം പ്രാത്യേച്ചുള്ളി. അഞ്ചേമം കൊതിച്ചതു അഞ്ചേമത്തിനു ലഭിച്ചു അനുന്നതരം കുറപ്പിനെന്നും വേണ്ടെന്നും നാട്വാഴി ചോദിച്ചു. “അടിയന്ന കരിക്കാടിയും വല്ലതും കല്ലിച്ച കിട്ടണം” എന്ന കുറപ്പി വഴി

രെ വിനീതനാഡി ശഹരിയിച്ചു. “ഹാലുമതൽ ചാവേലി * വരെയുള്ള ചെന്വൻ കടപ്പറം വെള്ളമുതൽ വെള്ളക്കേഴം വരെ കുറപ്പിനിരിക്കുന്നു” എന്ന നാട്വാഴി കല്പിച്ചു.

കുറപ്പു മതിച്ചുനോ, പോരനോ ഉത്തരമെന്നോ ഉരിയാടിയാണ്. സന്ദേശാധിക്രമതാൽ സ്ഥാപ്യം നിന്നു കുറപ്പ് നേരം മേഖാഗതിയെ തെരാഞ്ഞി വ്യാഖ്യാനി കിച്ചു “എന്താ പോരനുണ്ടെങ്കിൽ വിരുദ്ധദ്രോഹപ്പാടം ക്രടിയിരിക്കുന്നു” എന്ന നാട്വാഴി കല്പിച്ചു.

കുറപ്പു സാജ്ജുംഗം നമ്പൂരിച്ചു “തിരുവുള്ളിം എന്നും അടക്കിയന്നുരുമെന്തു ഉണ്ടായിരുന്നാൽമതി” എന്ന മാത്രം പറഞ്ഞു വിരമിച്ചു.

പിറേറ്റിവസം രാവിലെ കുറപ്പു മുതലായവക്കു കല്പിച്ചുകൊടുത്ത അരബ്ലുമാദിശംഖം നീട്ടുകപം തുല്യം ചാത്തികൈഡുത്തു. തണ്ടാൻറു തലയുടെതെ വാദം കുറപ്പിനും മരുന്നാൽ വാഴും പരിശുഝം ചോവനും കൊടുത്തു. ശുവരേയും അവരവരുടെ നിലയങ്ങളിലേയുള്ള വാലുംഖാ ഷസഫമതം യാത്രയാക്കി. അവരോടൊക്കെമിച്ചു പുറപ്പെട്ടു, രാജകിക്കരുന്നാർ മാലുമതിശാന്നു കൊടുമുഴുവൻ ഇടിച്ചു നിന്തി, പുതുക്കാടു ചോവനെ മേലാൽ എല്ലാവരും ‘പുതുക്കാടച്ചുൻ’ എന്ന വിളിക്കണമെന്നും മേന്നോൻം അരിവച്ചാൽ ഉള്ളന്തിനു ആയം തകസ്സും പറയുന്നതെന്നും ഉള്ള ചല്ലന്തേയും പരസ്യം ചെയ്തു. പുതുക്കാടച്ചുന്നു അരപ്പുട്ടിയിൽ ശംഖമുദ്രയും കൊത്താൻ, കുറപ്പിനും അരബ്ലു വത്തിനു കൊടുത്തു പ്രഭാഗതിലുള്ള എല്ലക്ക്കല്ലുകളും സ്ഥാപിച്ചു, ചെയ്തിക്കൊള്ളുംകാഞ്ഞക്കാർ മുഖവു തിരുമനസ്സിനിച്ചു വിരമിച്ചു.

ക്രിതാടിക്കഴും ആവാഹിച്ച വാദിയ 101 മുത്തി കുറേയും കുറപ്പു താൻറു തരവാട്ടുഭവനത്തിൽ കൊണ്ടു

ചെന്ന കടിയിൽത്തി. അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ചെയ്യകപ്പാലക്കന്ദ ടെറിച്ചുന്നി അതിൻ്റെ ചുവട്ടിൽ തണ്ടാനേയും കടിയിൽത്തി. അഞ്ചുതോടും വിളവും മറ്റും ചുജകളിൽ മുത്തികൾക്കും തണ്ടാനും ഇപ്പോഴിലും മുഖം അഭാരത നടന്നവയന്നാണ്. തണ്ടാനും വിളവിൽക്കു മാത്രമേ ശ്രദ്ധം മുത്തികൾക്കും വിളവാവു എന്ന നിർബന്ധമുണ്ട്. തണ്ടാന്റെ ശിരശങ്ങൾക്കും പജ്ഹിവാരം ഇപ്പോഴിലും കുറവിന്റെ തറവാട്ടഭവനത്തിൽ സുക്ഷിര്ത്തിക്കുണ്ട്. തണ്ടാനും മുത്തികൾക്കും കയ്തികൊട്ടക്കാൻ മാത്രമേ ആ വാഴ് പുറത്തെടുക്കുക പതിവുള്ളത്. തണ്ടാനും കടിയിൽത്തിയ ഇംഗ്ലീഷുക്ക് വുക്ക്സ്വുലൻ തൊലിക്കായ കൈ ജരചിക്കു പൊരിഞ്ഞിളകിയും ആത്മാദാന തളിത്തും, ചുത്തു തന്റെ ശിരസ്സിൽ കത്തിവെയ്ക്കുന്ന മഹത്തം എപ്പോഴെന്നറിവാനായി ആകാശവാരികളായ ശമാദികളുടെ കൈയ്യെ സുക്ഷിരിക്കുന്നും വെയ്ക്കുകൊണ്ടും ഇപ്പോഴിലും കാണിക്കുന്ന മനമായി കമാപ്പംഗംരാജു ജീവിതശ്രാരാരതെ വഹിച്ച വിഷമിച്ച നിർക്കണാണ്.

